

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEALED

With a Kiss

MAZZY KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEALED

With A Kiss

MAZZY KING

M Z K P U B L I S H I N G

Copyright © 2022 by Mazzy King

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Jada D'Lee Designs tarafından yapılmıştır.

Formatlama ve İç Tasarım Maven Cover Design (@mvncoverdesign, mvncoverdesign@gmail.com) tarafından yapılmıştır.

Jenny Hanson tarafından düzeltildi.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Sonsöz](#)

Treva Parker

"İYİ GÜNLER!" diye cıvıldıyor üniversite çağındaki barista bana buzlu hindistan cevizi sütlü lattemi uzatırken.

Keşke bilseydin, diye düşünüyorum ona sıkı bir gülümseme sunup içkimi kabul ederken. Güzel bir gündü - bu sonbaharda üniversite öğrencisi olmayanlara online cebir dersi vereceğim San Diego Eyalet Üniversitesi'nde çalışanlarla bir toplantı yaptım, ardından öğle yemeği için ağabeyim Luke ile buluştum. Günü en sevdiğim kafeden bir latte alarak kapatacağım, sonra üstümü değiştirmek için eve gideceğim, *sonunda* köpeğim Lulu'yu alacağım ve eve dönüşünü kutlamak için onunla birlikte sahile gideceğim.

Evde olacağını ve Lulu'nun benimle gelmeye hazır olduğunu teyit etmek için eski sevgilim Beau'yu aradığımda, tüm günümün rayından çıkmasına neden oldu.

Lulu'nun gitmesi için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum.

Bu sözler doğrudan kalbime sıkılmış acımasız bir kurşundu. Beau'nun geçen yıl bana yaşattıklarından sonra tek istediğim yeni bir başlangıç ve kız arkadaşımın yeni bir hayatı. Son altı aydır bunun gerçekleşmesi için çok çalıştım ve uzun zamandır bu günün hayalini kuruyordum. Ancak Beau mümkün olduğunca fazla duygusal acı çektirmekten zevk alan bir narsist olduğu için, beş dakika önce bu umutlar suya düştü.

"Gerçekten umurumda değil, Treev," diyor, genizden gelen sesi Bluetooth kulaklıklarımın arasından gıcırıyor. "Terk eden sendin. Burada benimle bir hayatın vardı. Artık emek vermek istemediğini hissettiğinde o hayatın parçalarını yanında götüremezsin."

Huzurlu kafeden kapıya doğru ilerlerken dişlerimi sıkıyorum. Bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra burası üniversite öğrencileriyle dolup taşacak, sabahları kafein almak için uğrayacaklar, öğle yemeğinde devasa bir şarküteri sandviçi için gelecekler ya da gece geç saatlere kadar sınav için çalışacaklar.

"Durumu tamamen küçümsüyorsun ve bunu sen de biliyorsun," diyorum sesimi alçaltmaya çalışarak. Sözlerim bir tıslama gibi çıkıyor - şu anki duygularıma uygun değil. "Tüm bu olanlarda kendi rolünü görmezden gelmen çok uygun."

"Dinle, suçsuz olduğumu söylemiyorum," diyor Beau, sesi pişmanlıktan başka bir şey ifade etmiyor. "Ama gerçekçi olalım. Eğer gerçekten yanımda olsaydın, Amanda'nın iş yerindeki teklifleriyle asla eğlenmeye başlamazdım."

"Yani hile yapman benim suçum mu?" Birinin yoluna çıktığımı fark ettiğimde olduğum yerde durup krema, şeker, aromalı şuruplar ve tahta karıştırıcıların olduğu tezgâha doğru bir adım atıyorum. "Şu anda bunu mu söylüyorsun?"

Bu yüzden matematiğe girdim. Mantıklı. Rasyonel. Soğuk. Sayılar mantıklı. Duygular? İnsanlar? Anlamlı değil.

"Kendi yaptıklarından ben sorumluyum elbette," diyor Beau, midemi bulandıran o kendini beğenmiş tavırla. "Ama senin rolünü de göz ardı etmeyelim. Beni buzladın. Evdeki tüm görevlerini ihmal ettin. Artık hiçbir şey umurunda değildi."

Bu doğru değil. Lulu'yu önemsiyordum. O benim için her zaman dünyalara bedeldi. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Neredeyse bir yaşında olan Belçika Malinois'imiz bu çağrının nedeni ve Beau ile beni bir arada tutan tek bağ, çünkü ona sahip.

Bu da onun boynunu sözlü olarak kıramayacağım anlamına geliyor; iyi davranmak zorundayım. Sırala of.

Kapıyı açıyorum ve hoş verandaya çıkıyorum. Kahve dükkânı Bir kat merdivenle çıkılan veranda, işlek caddeye bakıyor ve güzel bir günde - ki neyse ki San Diego'da bu çok oluyor- veranda oturup bir şeyler yudumlamak ve insanları izlemek için popüler bir yer. Neyse ki burada henüz kimse yok, bu yüzden biraz mahremiyetim var.

İçki bardağımı ve iş çantamı küçük bir masanın üzerine koyarken sabrımı zorlayarak, "Öğretmenlik kariyerimi inşa etmeye çalışmam seni kızdırıyorsa," diyorum, "o zaman evet, sanırım kızdırdım. Çünkü Tanrı korusun, kendim için gerçekten senin elini kolunu beklemeyi içermeyen bir şey istiyorum."

Buzlu lattemi alıp bir yudum alıyorum, zengin espresso ile karıştırılmış tatlı, kremsi hindistan cevizi sütünün tadını zorlukla alıyorum. Bir an için soğuk içecek dikkatimi öfkemden uzaklaştırıyor ve derin bir nefes alabiliyorum. Açık ten rengi uzun takım ceketimi silkerek çıkarıyorum, birden kendimi çok sıcak hissediyorum. Krem rengi kolsuz örgü üst ve koyu kahverengi sahte timsah stiletolar ile giydiğim ince, kırılmış açık ten rengi pantolonla eşleşiyor. Bu sabah SDSU'daki toplantı ve ardından Luke ile öğle yemeği için giyindiğimde mutluydum ve kendimi bir milyon dolar gibi hissediyordum çünkü yeni evimdeki ilk hafta sonumu en iyi kız arkadaşım ile geçireceğimi biliyordum ve bu, uzun zamandır özlemini çektiğim hayata yeni bir başlangıç gibi gelecekti.

Şimdi her şey çok kısıtlayıcı, çok rahatsız edici geliyor; Beau'nun beni aldattığını ve onunla Los Angeles'ta kurduğum hayatın fiilen sona erdiğini öğrendikten sonra yaptığım gibi, gerçek kıyafetlerimi çıkarmadan, eski eşofmanları giymeden ve tüm hafta sonu boyunca yatağa kıvrılmadan önce gelen çok tanıdık bir duygu.

Nişanımızı sona erdirdim. Terapi, yaşadığım kalp acısına ve şu anda mücadele ettiğim aşırı güven sorunlarına rağmen, belki de bir parçamın bana bu kadar açık bir çıkış yaptığı için rahatladığını ortaya çıkardı. Beau'nun benim için asla doğru kişi olmadığını şimdi bildiğim gibi o zaman da biliyordum. Erkeklerin her şeyi kontrol ettiği, çok fazla içtiği ve eşlerinden itaatkâr olmalarını ve bir avuç çocuk, tercihen geleneği devam ettirmek için daha fazla erkek çocuk yetiştirmelerini beklediği bir ailede, eski para nesillerinden geliyor. Beau ile üniversitede tanıştığımda, yürüyen bir çelişki gibi görünüyordu - klasik, tüm Amerikan yakışıklılığına sahip bir futbol oyuncusuydu. Ama zekiydi ve düşünceli görünüyordu. Birlikte birkaç ders aldık ve bir edebiyat projesinde ortak çalıştık. Onunla kütüphanede çalışarak geçirdiğim geceler, daha özgür ruhlu, orta sınıf bir kız olan benim onu farklı görmemi sağladı.

Bir süre için farklıydı. Ama sonra o da ailesindeki diğer erkeklerin yolundan gitti ve yavaş yavaş bir şeyler değişmeye başladı, ama ben bunu yüzüme vurulana kadar görmeyi kabul edemeyecek kadar derin ve inkâr doluydum.

Kelimenin tam anlamıyla; kötü bir pembe diziden fırlamış gibi, geçen yıl bir gün ofisinde ona öğle yemeği sürprizi yapmaya karar verdiğimde - çünkü son zamanlarda *çok sıkı* çalışıyordu - ve bir zamanlar şirketin Noel partisinde tanıştığım bir kadına oral seks yaparken içeri girdiğimde şey çığlık atarak, için için yanarak durdu.

Ve bir şekilde... bu *benim* hatam.

Benden her şeyimi aldı. Güvenimi, aşk anlayışımı, mutlu sonlara olan inancımı, destek sistemimi ve küçük kızım Lulu'yu. Ve bunların hiçbirisi onun umurunda bile değildi.

"Senin hiçbir zaman bir kariyere ihtiyacın olmadı, Treev," diyor, sesi sinirli geliyor. "Planımız her zaman benim çalışmam, senin de çocukları büyütmeni. Bu özgürlüğü nasıl istemezsin? Çalışmak zorunda kalmayacaktın. Ve tatlım, bir konuda açık olalım. Kırk yaşındakiler ya da sonunda o diplomayı almak isteyen her kimse onlar için online matematik kursu düzenlemek *öğretmenlik* sayılmaz."

Beau'nun artık beni çok edecek pek bir şey söylediği söylenemez ama bu, sessizliğe gömüldüğüm nadir anlardan biri.

"Amanda'ya gelince, sana defalarca söyledim, üzgünüm," diye devam ediyor, ama bunu bildiğini sandığın her şeyi mahveden birinin sevecenliğiyle söylemiyor. Bıkkınlık içinde: *Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?* "Bunu aşmalısın. Buraya geri taşınman ve bunu benimle çözmen için çok geç değil."

"Sağ ol Beau," diye çıkışıyorum. "Artık bunun üstesinden gelmem gereken bir şey olduğuna karar verdiğin için birden iyileştim. Tek ihtiyacım olan buydu. Ve evet, elbette. Burada inşa etmek için çok çalıştığım şeyi terk edip sana geri döneceğim. Hayatımı, bir dahaki sefere seni ofisinde kimin patlatacağını merak ederek ve iyi bir Bayan Wellingford gibi yalınayak ve hamile bir şekilde mutfakta dolaşarak geçirmek için sabırsızlanıyorum."

"Ve işte alaycılık geliyor," diye mırıldanıyor. "Dinle. Hayatınla ilgili ne istiyorsan onu yap. Ama seninle yaşamamanın Lulu için en iyisi olduğundan emin değilim. Biraz dengesizsin, sence de öyle değil mi?"

Göğsümde öfke kaynıyor ama sahip olduğum tüm irade gücüyle onu bastırmaya çalışıyorum. *Lu için sakinliğimi korumalıyım. İyi davranmak zorundayım.* "Ben dengesiz değilim Beau. Ama benimle ilgili bir düğmeye bastın. En azından davranışlarının etrafındaki insanları etkilediği gerçeğine saygı duyabilir misin?"

"Şu anda hayatına bir köpeğin sorumluluğunu almaya hazır olduğunu düşünmemem için bir sebep daha." Şimdi de kızgın Beau'dan patronluk taslayan Beau'ya dönuştü. "Gerçekten Treev, ben sadece seni kolluyorum."

"Böyle ." Dişlerimin arasından konuşmaya geri döndüm. *Sakinleşmem lazım.*

Bir elimle verandanın korkuluklarını kavırıyorum ve dikkatimi 1980'lerin başında siyah, şık bir Pontiac Trans Am'in park ettiği caddenin karşısına veriyorum.

Aklıma hemen Sylmar'ın kenar mahallelerinde büyürken Luke'la birlikte izlediğimiz *Knight Rider*'ın tekrarlarındaki KITT geldi. Mutlu, basit bir zaman. Güneşli ve kahkahalarla dolu o günlerin anıları gözümde canlanınca bir nebze olsun sakinleşiyorum ve derin bir nefes daha alıyorum.

"Evcil hayvanlara izin verilen bir yere taşındığımda ve yerleştiğimde Lulu'yu alacağım konusunda anlaşmıştık," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle, bakışlarım arabadan inen KITT benzerinin şoförüne sabitleniyor. Önünde altın renginde "US NAVY" yazan koyu mavi bir tişört giymiş uzun boylu bir adam dükkâna doğru caddeyi geçmeye başlamadan önce iki tarafa da bakıyor. "Bunu kabul ettin. Ona düzgün bir şekilde bakamayacak kadar çok çalıştığını biliyorsun."

Lulu'ya düzgün bir şekilde bakmak için ofisinde çok fazla müşteri yöneticisiyle yattığını da eklemekten kaçınıyorum, ancak haftada altmış saate yakın çalıştığı yüksek maaşlı broker işi dışında, diğer pek çok şeyden önce değer verdiği aktif bir sosyal hayatı var. Ve bundan zevk alıyor.

Avlunun dolmaya başladığını fark ediyorum. Yaşlı ve iyi vakit geçiren üç kız, taze pişmiş kurabiye ve kahve tabağının etrafında kıkırdıyor; SDSU Aztecs spor kıyafetleri giyen genç bir kadın ve genç bir adam karşılıklı oturmuş, gülümseyerek sessizce konuşuyor. Dükkânın içinde, tezgâhtan kapıya doğru ilerleyen küçük bir genç kız sürüsü görüyorum.

Gitme vakti geldi. Büyük çantamı ön koluma asıyorum, ardından takım elbisemin ceketini giyiyorum. Diğer elimle bolca terleyen içecek bardağımı kapıyor ve kaldırıma inen merdivenlere doğru adım atıyorum. Pompalarımın korkuluklara tutunmayı tercih ederdim ama ellerim dolu, bu yüzden merdivenleri ilk kez deneyen küçük bir çocuk gibi dikkatli ve yavaş adımlarla inmek için elimden geleni yapıyorum. *Stiletto giymek için iyi bir gün değil.*

"Bir aydır evime yerleşmiş durumdayım," diye devam ediyorum. "Planın bu olduğunu biliyordun. Bunun hakkında *konusmuştuk*. Bugünün geleceğini biliyordun. Onun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"O benim de köpeğim," diye beğenmiş bir şekilde cevap veriyor Beau. "Ve onun hazır olduğunu sanmıyorum. *Senin* de hazır *olduğunu* sanmıyorum."

Sakinmiş gibi davranma yeteneğim kırılıyor ve sesimdeki kalbi kırık öfkeyi kontrol edemiyorum. "Beau, benimle dalga geçmeyi bırak ve *köpeğimi bana ver!*"

O anda birkaç şey olur.

Merdivenlerden koşarak inen biri bana yandan çarptı.

Topuklu ayakkabılarımla dikkatli olmayı unutuyorum ve yoldan kaçmaya çalışıyorum, bir adımı kaçırıyorum ve tökezliyorum.

Uzaklardan gelen bir erkek sesi " et!" diye bağırıyor.

Ayağım bir merdivenin kenarına takılıyor ve *The Exorcist*'teki o sahnenin kötü bir canlandırması gibi, uzun beton merdivenlerden aşağı kış üstü yuvarlanıyorum, kahvem, ceketim ve çantam her yöne uçuyor.

Sonsuza dek düşecekmişim gibi geliyor. Acı vücudumun her yerini sarıyor ve kısa bir süre için "*Lütfen, lütfen bir kemiğimi kırmama izin verme*" diye düşünüyorum.

Sonra kafam sert bir şeye çarpıyor ve her şey kararıyor.

Dean Christiansen

BAZEN sivil hayat, görevde olmaktan bile daha zordur.

Görevlendirmeden sonra her zaman bir alışma dönemi vardır ve ben genellikle buna hazırlıklı olurdum. Jetlag'den kurtulmak, gecede üç dört saat uyuduğum uzun bir dönemin ardından gelen büyük yorgunluk bulutuna alışmak, kahve ve saf adrenalinle koşmak, beynimi tetikte olmaya zorlamak. Çoğu insanın muhtemelen herhangi bir zamanda beni ve adamlarımı aktif olarak öldürmeye çalışmadığı bir topluluğa geri dönmek.

Uzun zamandır ilk kez rahatlayabildiğimi hissediyorum.

Bazı insanlar eve dönmenin dünyanın en kolay ve en mutlu şeyi olduğunu düşünür. Ve bazı hizmet üyeleri için bu doğrudur. Ancak en iyi koşullarda bile savaştan eve dönmek hiç de kolay değildir.

SEAL Team 3 ile Suriye'de görev yapmanın sonlarına doğru, ki bu hiç de kolay olmayan bir görevdi, büyükbabamın vefat ettiğini öğrendim. Ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra kendisine prostat kanseri teşhisi konmuştu ama onunla her konuştuğumda güçlü sesi hiç titremiyordu. Kansere karşı elinden geldiğince mücadele ettiğine dair bana güvence verdi. Eve döndüğümde beni görmek için orada olacağını söyledi, tıpkı her görevden sonra olduğu gibi. Bu bir gelenektir; ailemin geri kalanıyla birlikte donanma kıyafetleri içinde esas duruşta durur, elimi ilk sıkan kişi olur ve görev yaptığı süre boyunca sahip olduğu tüm ciddi sertlikle "İyi iş çıkardın, Baş Astsubay" derdi. Herkesin toplayabildiği kadar askeri bir tavırla "Teşekkür ederim, Kıdemli Başçavuş Astsubay" derdim. Uzun uzun bakışırdık, bir savaşçı diğerini onaylardı ve bunun getirdiği tüm zorluklar devam ederdi.

savaş alanından. Sonra o sert bakışları erir, beni kocaman sıcak bir kucağa çekerti ve ben de evde olduğumu bilirdim.

Üç gün önce eve geldiğimde orada değildi. Ben Suriye'den ayrılmadan sadece iki hafta önce savaşını kaybetmişti.

Benim yanılmaz kahramanım düştü.

İlk ılık gözyaşları yüzümden aşağı süzöldüğünde, hala arabamda oturduğumu, ön camdan dışarı baktığımı fark ediyorum ve kendimi uyandırıyorum. Şehrin bu alışveriş bölgesine biraz yiyecek almak ve hırdavatçıya uğramak için gelmişim ama önce biraz kafeine ihtiyacım vardı. Jet lag hala geçmedi.

Caddenin karşısında, bir dizi geniş beton merdivenin tepesinde, neşeli yeşil-beyaz çizgili bir tentenin altındaki ahşap kapılarına çıkan bir kahve dükkanı var. Hemen dışındaki verandada Cuma öğleden sonralarını arkadaşlarıyla geçiren birkaç kişi var.

Her iki yönü de kontrol ettikten sonra caddeyi geçmeye başlıyorum. Bakışlarım merdivenlerin başında duran iyi giyimli bir kadına takılıyor. Elinde telefon olmamasına rağmen biriyle konuşuyor gibi görünüyor, bu yüzden bir tür Bluetooth cihazıyla konuştuğunu varsayıyorum. Bir elinde takım elbise ceketi ve çantası, diğesinde kafeden aldığı içeceği tutarak merdivenlerden iniyor. Merdivenler dik ve dar topuklu uzun bir ayakkabı giydiğini fark ediyorum. Korkuluklara tutunmuyor.

Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi görünüyor, diye düşünüyorum, ama caddenin aşağısından bana doğru gelen bir araba dikkatimi çekiyor ve yolundan çekilmek için hızımı biraz artırıyorum.

"Beau, benimle uğraşmayı bırak da *köpeğimi ver!*"

Başımı öfke dolu bağırıya doğru çeviriyorum. İlk dikkatimi çeken şeyin ne olduğundan emin değilim - bir kadın sesi olması mı, yoksa tamamen öfke ve kalp kırıklığı dolu olması mı?

İyi giyimli bir kadından geldi.

Lanet olsun. Zor zamanlar geçiriyormuş gibi görünüyor.

Üç şey aynı anda gerçekleşir.

Kulaklık takan uzun boylu, sıska bir genç adam, engebeli kayalık arazide ilerleyen bir dağ keçisi gibi basamaklardan aşağı atlıyor. Adamın omzu iyi giyimli kadının omzuna değiyor ve kadın biraz tökezliyor. Aynı anda korkuluklara uzanıyor ama eli çoktan terleyen içecek bardağıyla meşgul.

İçgüdüsel olarak "D et!" diye bağırdım.

Ama korkuluğu ve bir basamağı ıskalıyor, ayak bileği burkuluyor ve merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor. Çantası, ceketi ve içkisi uçtu.

Ona doğru koşuyorum, başı merdivenin altındaki metal korkuluğun tabanına çarpınca irkiliyorum. *Oh lanet olsun. Kulağa kötü geliyordu.*

İnsanlar ve yoldan geçenler "O iyi mi?", "Aman Tanrım, ne oldu?" ve "911'i arayayım mı?" diye sorarken cesedi kaldırımda durur.

Yüzüne bakarken bir an için hepsini duymazdan geliyorum. Tamamen hareketsiz ve bir an için bu beni korkutuyor çünkü aklıma Suriye'de İD bombasının patlamasından sonra gördüğümüz yaralı insanların yüzleri geliyor. Karşılaştığım adamlardan birini düşünüyorum, ölümcül şekilde yaralanmıştı. Karısını ve çocuklarını kontrol etmem için bana Arapça yalvardı. Neyse ki onlara hiçbirinin kurtulamadığını söylemek zorunda kalmadan önce bayılmıştı. Yüzü hareketsizleşti, sonra vücudu onu ölüme terk ederken gevşedi.

Hatıralar bir anlığına gözümün önünden geçiyor, sonra onları bir kenara itip altımdaki kadına odaklanıyorum. Yüzüne hafifçe dokunuyorum, sonra kan olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarımı hafifçe başının üzerinde gezdiriyorum. Yeterince eminim, saç çizgisinin hemen üzerinde bir kesik var.

"911'i arayın," diye bağıriyorum omzumun üzerinden az önce teklif eden kişiye, sonra daha yakına eğilip onu nazıkçe sarsıyorum ve yanaklarını okşuyorum, mırıldanıyorum, "Hey. Hey, bayan. Hanımefendi?"

Genç görünüyor; belki otuzlu yaşlarının başında. Uzun, gür siyah saçları başının etrafında bir hale gibi dalgalanıyor. ne kadar uygunsuz bir zaman olsa da, pürüzsüz cildi, eğimli burnu ve yastık gibi dudaklarıyla uyuyan bir meleğe benzediğini düşünmeden edemiyorum.

Kara kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor ve göz kapakları yavaşça açılıyor, kirpikleri kanat gibi çırpınıyor. Bakışlarının odaklanması bir an alıyor ama odaklanıyor, bana.

Gözleri ela, kehribar, yeşil ve kahverenginin güzel bir tonu, irisleri siyahla çevrili. Onlardan başka bir yere bakmak zor; gözleri yüzümde gezinirken beynim otomatik olarak farklı tonları seçiyor. *Kahverengi. Yeşil. Altın.*

"Ne..." diye mırıldanarak başladı, sonra yüzünü buruşturdu ve kafasına uzandı. "Ow."

"Bayağı bir döküldün," diyorum ona, sonra yavaşça elini tutuyorum. "Ona dokunmasan iyi olur, tamam mı? EMS yolda."

"Hayır, hayır," diyor, oturmak için yerde bir şeyler bulmaya çalışıyor. "Ben iyiyim. Sadece sakarım. I..." Yarısına kadar çıktıktan sonra dirseklerinin üzerine düşüyor. "Başım dönüyor."

"Sadece uzan, tamam mı?" Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Cidden, hareket etme. Kendini daha kötü yaralayabilirsin. Bana adını söyle."

"Ben..." Kaşlarını çatarak hızla göz kırpmıyor. "Uh. Benim adım..." "Adın ne?" Ben kandırıyorum.

Kadın bana bakıyor, gözleri korkuyla doluyor. "Hatırlayamıyorum. Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Acil servis bekleme alanındaki minderli bir sandalyeye **oturdum**, plastik bir şişe suyu ellerimin arasında yuvarlarken dizimi zıplatıyorum. Şimdiye kadar bulduğum en güzel acil servislerden biri; temiz, rahat ve modern, iyi stoklanmış ve çeşitli otomatları var.

Burası, geldiğimden beri yüzüncü kez, burada ne işim olduğunu merak etmek için çok uygun bir yer.

Treva'nın -adını tasarım çantasının içindeki cüzdanında bulunan kimlik sayesinde öğrendim- beyin sarsıntısı geçirdiği benim için bile açıktı ve ben tıp uzmanı değilim. Ancak SEAL Team 3 ile yıllar boyunca yeterince operasyona katılmış olmak bana belirli fiziksel travmaları tanıma deneyimi kazandırdı ya da belki de lanetledi. Ve gibi bir düşüşe tanık olduktan ve kafasının korkuluklara çarptığında çıkardığı gümürtüyü duyduktan sonra, artı baygınlığı ve evet, adını bile hatırlayamadığı gerçeği, onu arabama yüklememi ve ambulansın gelmesini beklemek yerine onu kendim acile götürmemi gerektirdi.

Acil servis odasına götürüldü ve bana bekleyebileceğim söylendi. Bizi kabul eden hemşireye kadını tanımadığımı ve sadece iyi bir yardımsever olduğumu söylemeyi düşündüm ama bir şey beni engelledi.

Onu travma bölümüne götürmeden önce Treva'nın korku dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sanırım sonra görüşürüz."

Korkusu ve bu sözleri söylerkenki yalnızlığıyla ilgili bir şey beni otomata doğru sürükledi, bir şişe su aldım ve onu beklemek için kışımı bir koltuğa yerleştirdim. En azından sağ salim çıktığından emin olabilir, hatta belki onu eve bırakabilirdim.

Denizaşırı ülkelerde kafa travması geçiren, başlangıçta iyi görünen ve bir hafta sonra ölen insanlar gördüm. Treva'nın da benzer bir şey yaşayacağı düşüncesi beni tarif edilemez derecede üzüyor. En azından yanında ona bakacak birinin olmasını sağlayabilirim.

Bir saat gibi gelen bir sürenin ardından travma bölümünden bir doktor çıkıyor ve bana doğru ilerliyor. Koyu kahverengi teni altın ışıltılarla parıltıyor ve saçları yüzünün ve köprücük kemiğinin etrafında kabarık kıvrımlarla dans ediyor.

Bana dostça bir gülümseme ve elini uzattı. "Bay Christiansen? Ben Dr. Ayanmo. Daha önce getirdiğiniz Treva Parker'ı tedavi ettim." "Bana Dean de," diye cevap verdim hemen. "Treva nasıl görünüyor, Doktor?"

Dr. Ayanmo başını sallıyor. "Başından yaralanması, bilinç kaybı ve hafıza kaybı nedeniyle başlangıçta bazı endişelerim vardı. Bazı röntgenler çektim ve beyninin herhangi bir yerinde kanama olmadığını belirledim ki bu elbette çok iyi bir şey. Birkaç bilişsel test yaptım ve bu da travma sonrası amnezi ile uğraştığını gösterdi. Neyse ki, çabuk başının dönmesi dışında motor becerileri çoğunlukla iyi, ancak bu aşamada bu da beklenen bir şey."

Treva'yı sedyeye koyup içeri taşıma telaşı sırasında bu bilgi ona ulaşmamış olabilir diye, "Beton merdivenlerden düştü," diyorum.

"Her şey düşünüldüğünde oldukça şanslıydı," diyor doktor. "Kafa derisinde tedavi ettiğimiz bazı kanamalar vardı. Düşmeden kaynaklanan ufak tefek morlukları ve sıyrıkları var, onları da temizledik. Şimdi onu izlememiz, beyin hasarının kötüleşmediğinden emin olmamız ve hafızasını geri kazanana kadar işlevlerini yerine getirmesine yardımcı olmamız gerekiyor."

Doktor konuşurken aklıma bir şey geliyor. "Bu bilginin acil durum irtibat kişisine gitmesi gerekmiyor mu?"

Dr. Ayanmo bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Genelde evet. Ama Treva'nın durumunda, acil durum irtibat kişisini tanımıyor ve onları aramamızı istemedi. Bana size söyleyebileceğimi söyledi, çünkü şu anda dünyada tanıdığı tek kişi sizsiniz."

Yutkunuyorum. "Oh."

"Dean." Elini koluma koyuyor ve bu jest o kadar anaç ve rahatlatıcı ki kendimi tutamayıp biraz rahatlıyorum. "Bunun tuhaf bir durum olduğunu ve seni rahatsız bir pozisyona soktuğunu biliyorum. Şu anda Treva'yı bunaltmamamız çok önemli. Hafızasını ne zaman geri kazanacağı ya da ne geri kazanacağı konusunda hiçbir kontrolü yok. Bu konuda rahat görünüyor."

Sen. En azından senden korkuyor gibi görünmüyor. Korkması bir sebep var mı?"

Göz kırpıyorum. "Hayır, hanımefendi."

Gömleğimi işaret ediyor. "Coronado'da mısın, denizci?"

Bugün US NAVY tişörtü giydiğimi neredeyse unutuyordum. "Evet, hanımefendi."

Ekibimiz aslında görevden yeni döndü."

Dr. Ayanmo kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi? Evinize hoş geldiniz ve hizmetleriniz için teşekkür ederiz."

Bu her zaman garip olmuştur. Bunu takdir ediyorum, ama "rica ederim" diye cevap vermek her zaman garip hissettirmiştir. "Sadece görevimi yapıyorum, hanımefendi."

Başını sallıyor. "Bu ülkemizin iyiliği için değil, özellikle bir vatandaşımızın iyiliği için. Önümüzdeki birkaç gün boyunca Treva'ya yardım etmek ister misin?"

Nefes alıyorum. Savaşta eve döndüğüm ilk birkaç günün böyle geçeceğini düşünmemiştim. Büyükbabamın ölümünü gerçekten sindirecek zamanım olmadı. Ailemi sadece kısa bir süreliğine gördüm, kendi başıma kalmam gerekiyordu. Bir süreliğine yabancı birinin bakıcısı olma düşüncesi.

O büyük, korkmuş, güzel gözler aklımdan geçiyor. *Teşekkür ederim. Sanırım sonra görüşürüz.*

Bildiği kadarıyla Treva Parker'ın dünyada başka kimsesi yok.

Kendi rahatım ve konforum için birini geride bırakmak bir denizci, bir SEAL olarak kim olduğuma aykırıdır.

Tek kolay gün dündü. Asla savaşın dışında kalma. Bir SEAL'in kalbine yakın ve değerli sloganlar.

Ayrıca, kafamın içinde bir ses fısıldıyor. Birkaç günlüğüne güzel bir kadının yanında olmaktan gerçekten şikâyet edecek misin? Gerçekten mi?

Hormonlarımın kölesi olduğumdan değil ama altı ay boyunca savaştaydım ve ondan önce de görevden göreve atlıyordum. Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Hatta o kadar uzun zaman oldu ki, en son ne zaman birlikte olduğumu bile hatırlamıyorum. Sürekli tehlikedeyken ya da ülkenin ve evet, dünyanın iyiliği gibi kendinizden çok daha büyük bir şeye odaklanmışken romantizm hakkında düşünmek zor. Bir süredir bir hödük gibi yaşıyorum ve Treva gibi muhteşem bir kadınla hiç vakit geçirmedi.

Kesinlikle bundan çok daha kötü görevlerim oldu.

Cevabımı sabırla bekleyen Dr. Ayanmo'ya bakıyorum. "Evet efendim. Görev için rapor vermeye hazırım."

Three

Treva

HATIRLAYABİLDİĞİM SON ŞEY, gözlerimi açıp şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem adamın endişeli yüzüne baktığımdı. Herhangi bir referans çerçevem olduğundan değil.

Hatırladığım kadarıyla, şu anda en eski hatıram bu. Ve bunun dört saat önce olduğunu düşünürsek, bu biraz korkutucu.

Ama Dean Christiansen tanıdığım tek kişi, en azından şu an için ve gerçek bir yabancı olmasına rağmen -gezegendeki diğer herkes gibi- varlığı beni rahatlatıyor. Tanıdığım bir insan. İsmi hatırlayabildiğim biri. Yüzü tanıdık geliyor.

Ve muhteşem demiş miydim?

Kumlu kahverengi saçları düzgünce kesilmiş ve bazı şekillendirici ürünler sayesinde tepesinde biraz karışık. Yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş, biraz sıkı kare bir çene, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü ama ezici olmayan bir çene ortaya çıkıyor. İyi yapılandırılmış bir yüz. İri yeşil gözleri yoğun, belki biraz sıkıntılı ve o yumuşak görünümlü dudaklarıyla pek gülümsemiyor. Yüzünde sürekli gibi bir sertlik var ve sadece göz teması kurduğumuzda yumuşuyor.

Bu, nedense kalbime dokunuyor.

"Sana tanıdık gelen bir şey var mı?" diye soruyor sessizce, 80'lerin başında model Pontiac Trans Am'in yolcu koltuğunda bana bakarak. Bu arabada tanıdık bir şeyler var, ama bu tanıdıklık benim yakalayamayacağım kadar uzakta. Ama iyi bir aşinalık ve bu anıyı çıkaramamak beni üzüyor. İçgüdüsel olarak yakınımda tutmak istediğimi biliyorum.

Bir nefes alıyorum ve bana ait olduğu anlaşılan rahat görünümlü kulübenin önüne boş gözlerle bakıyorum. "Hayır... Pek sayılmaz. Henüz değil."

"değil," diyor. "Olacak. Kontrol ister misin?"

Buna neredeyse gülümseyeceğim. Evim gibi hissetmem gereken yabancı bir mekâna girmem için beni nazikçe bebek adımlarıyla yönlendirmesini takdir ediyorum. "Bütün gece garaj yolunda oturmak istemiyorsak, muhtemelen oturmamız gerekecek."

Arabasının zemininde, ayaklarımın arasında duran çantama uzanıyorum ve bir dizi anahtar bulana kadar karıştırıyorum. Yüzükteki anahtarlar arasında, sadece benim olduğunu tahmin edebildiğim bir Nissan'ın anahtarsız çalıştırma düğmesi var.

"Bir arabam var," diyorum, gözümü fob'a dikerek. "Bu bir Nissan."

"İstersen yarın gidip alabiliriz," diyor Dean. "Bu hafızanı canlandırabilir."

"Evet," diyorum usulca. "ön kapı anahtarı olduğunu bilmiyorum." Bir an için gözyaşlarına boğulabileceğimi düşünüyorum.

"Hey." Büyük, sıcak ten rengi bir el benimkini ve avucumdaki anahtarları kaplıyor ve ona bakıyorum. Ağzının bir tarafı yukarı kalktı ve elimi hafifçe sıktı. "Bunu çözeceğiz. Birlikte. Söz veriyorum."

Gözlerindeki samimiyet alt dudağımın titremesine neden oluyor ama dudağımı büküp başımı sallıyorum.

"Denemeye hazır
mısın?" Tekrar başımı
salladım.

"Tamam. Sana yardım edeceğim."

Arabadan inip yanıma geldi, sonra da uzanıp inmeme yardım etti. Uzun boylu, 1.80 boylarında, zayıf ama kaslı bir yapısı var. Bir kolunu bana doluyor ve dengemi kaybetmemem için beni kendine çekerken yüzümün kızarmasına, kalbimin çarpmasına engel olamıyorum. Başımdaki ağrı uyandığımdan beri sürekli zonkluyor ve başım dönüyor. Ayağımın takılıp düşmem ve muhtemelen kendimi yeniden yaralamam çok uzun sürmez.

Denge için elimi göğsü ile karnı arasında bir yere koyuyorum. Vücudu sıcak ve sağlam ve her şeye rağmen, o dar Amerikan donanması gömleğinin altında nasıl görüldüğünü düşünmekten kendimi alamıyorum.

Arabasının önünden geçerken, parmaklarımı parlak siyah boyanın üzerinde hafifçe gezdiriyorum, oyalanmalarına izin veriyorum.

"Arabayı beğendin mi?" Dean yürürken duraksayarak sorar.

"Evet, ama... bunda bir şey var." Yanağımın içini kemiriyorum, ona sertçe bakıyorum. "Bir şey... Bana bir şeyler hatırlatıyor."

"*Knight Rider*'daki arabanın aynısı," diyor biraz mahcup bir sırıtışla. "Çocuklardan bu konuda çok tepki alıyorum ama çocukken o diziyi çok severdim ve kendime bir gün kendi KITT'ime sahip dair söz verdim."

Knight Rider. KITT. En sevdiğim dizi. Gözlerimi dikip ona baktım. "*Knight Rider*. Evet, işte bu. Sanırım... Sanırım ben de o diziyi severdim. Çocukken."

Kaşlarını kaldırıyor. "Hey, işte böyle! Hafızanı geri kazanmışsın."

Kaşlarını çattım. "Sayılır. Başka bir şey var. Anının konusu olan gösteriyle ilgili bir şey." Sinirlenmeye başlıyorum.

İçeri giriyoruz ve Dean doğru anahtarı bulana kadar sabırla anahtarları karıştırıyor. Ön kapı, içinde ipek çiçeklerden bir vazo ve küçük bir kase bulunan küçük beyaz ahşap bir sehpanın bulunduğu küçük bir fuayeye açılıyor. Anahtarları kasenin içine yerleştiriyor ve kapının yanındaki ışık düğmesini açıyor.

"Evim güzel evim."

Tepedeki aydınlatmadan gelen ani parlaklık karşısında irkiliyorum. Gün batımının araba yolu ve ön sahanlığın üzerine düşürdüğü mor gölgeler rahatlatıcıydı; bu çok sert. Neredeyse acı verici.

Dean hızla, "Özür dilerim," der ve ışıkları biraz kısarak idare edilebilir bir seviyeye indirir.

Dimmer düğmesi taktırdığım için teşekkür ederim, diye düşünüyorum, etrafıma bakarken. Ön kapıdan itibaren açık bir kat planı var, oturma odası mutfak alanına karışıyor ve çok sayıda pencere ile vurgulanıyor. Zeminler parlak, gri ahşap kompozit; duvarlar krem, sıcak gri. Duvarların alt kısmında beyaz süslemeler var ve mutfak dolapları da aynı şekilde parlak beyaz. Mutfağın ortasında birkaç taburenin bulunduğu küçük bir ada yer alıyor. Tezgahın bir ucunda bir kahve makinesi, diğer ucunda ise bir kase taze meyve duruyor. Oturma odası ile mutfak arasındaki sınırı belirleyen rahat, krem, gül rengi L şeklinde bir kanepe, duvara monte edilmiş düz ekran bir televizyona bakıyor. Aynalı, kare şekilli bir tepsi cam sehpanın ortasında duruyor ve içinde büyük bir kokulu mum, bardak altlıkları ve uzaktan kumanda bulunuyor.

Dudağımı ısırarak oturma odası takımının üzerinde durduğu mermer desenli kalın halıya bakıyorum. Gördüğüm şey hoşuma gidiyor. Güzel ve rahat. Ama benimmiş gibi hissetmiyorum. Hiçbir şey hissettirmiyor.

Dean bana kanepeye kadar yardım etti ve ben kanepeye bağlı şezlonga nazikçe otururken Dean çantamı ve el çantamı almak için dışarı çıktı.

İçinde birkaç kıyafet ve tuvalet seti olan bir spor çantası. Parmak uçlarımı alnıma bastırıp gözlerimi kapatıyorum. Ağrı hafif bir migrene benziyor ve tüm bu hareket başımı döndürüyor.

"İyi ki bu çanta hâlâ arabamdaydı," diyerek kulübeye tekrar girdi ve kapıyı kapattı. "Hey, iyi misin?"

"Sadece biraz başım dönüyor," diye cevap veriyorum. "Ve başım ağrıyor."

"Doktor muhtemelen yapacağını söyledi." Önümde diz çöktü. "Senin için en iyisinin dinlenmek olduğunu söyledi. Aç mısın?"

". " Dudağımı çiğniyorum. "Bu... bu çılgınlık. Değil mi? Birbirimizi tanımıyoruz ama şu anda tanıdığım tek kişi de sensin. Şu anda yapacak daha iyi işlerin olmalı."

Dean bana hafifçe gülümsüyor. "Biraz garip, yalan söylemeyeceğim. Ama seni yalnız bırakmak da istemiyorum. Aslında doktor bırakamayacağımı söyledi. Kırk sekiz saat boyunca olmaz. O yüzden sanırım bana mahkumsun."

Umarım katil değilsindir, içtenlikle dua ediyorum. "Karın, çocukların ya da kız arkadaşın falan yok mu?"

Başını sallıyor. "Karım, kız arkadaşım, çocuklarım ya da başka bir şeyim yok. Kariyerim bunu biraz zorlaştırıyor."

"Donanma." Gömleğine bakıyorum, sonra şaka yapıyorum,

"SEAL misin?" Boğazını temizliyor. "Uh, aslında, evet."

"Bekle, cidden mi?" Ona bakakaldım. Genel olarak ordu hakkında pek bir şey bilmem, Donanma hakkında ise daha da az şey bilirim ama SEAL'lerin tek boynuzlu atlardan farkı gibi gelirdi hep bana; onlara böyle vahşi doğada rastlayamazsınız.

Dean sırtıyor. "Evet. Aslında denizaşırı bir ülkeden yeni döndüm." "Yani sen yanımdayken kendimi daha güvende hissetmeliyim, öyle mi?"

"Kesinlikle belirli bir takım becerilere sahibim." Şaşkınlığım karşısında eğlenmiş görünüyor. "Bana ihtiyaç duyulan yerlerde yardım etmeye alışkınım ve bunu yapmak için birini hayatım boyunca tanımama gerek yok. Sen ihtiyacı olan birisin."

"Ve ben seni kendimi bildim bileli tanıyorum," diye zayıfça geveliyorum.

Dean bana göz kırptıyor, sonra derin, zengin bir kahkaha atıyor. "Sanırım öyle."

Harika bir gülümsemesi var. Aslında harika bir gülümseme; simetrik ve geniş, bir yanağında bir gamze ve düz, beyaz dişler ortaya çıkarıyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor.

Her şey bir yana, ben de gülümsemeden edemiyorum. "Çok güzel bir gülüşün var," diyorum kendimi durduramadan. *Filtreme de mi zarar verdim?* "Henüz onu gerçekten gördüğümü sanmıyorum."

Bana bakıyor, gülümsemesi biraz azalıyor ama yüzündeki, gözlerindeki hafiflik devam ediyor. "Sana dürüst olacağım, son bir yıldır gülümseyecek pek bir şeyim olmadı. Bu yüzden güldüğün için teşekkürler." Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. "Hadi gel, seni rahat ettirip yerleştirelim."

Ayağa kalkmama yardım ederken ona "Umarım kanepeyi sorun etmezsin," diyorum. "Seni temin ederim, çok daha kötülerinde uyudum," diyor, bir kolunu belime doladı. "Yatak odan nerede?" "Ben, şey..." Etrafıma bakınıp duruyorum.

"Eviniz çok büyük. Birlikte bulacağız."

Görünüşe göre bu kulübede iki yatak odası ve bir buçuk banyo var. Yatak odalarından biri, kitaplarla dolu bir kitaplık ve evin ön tarafına bakan pencerenin yanında yer alan büyük, rahat bir yatar koltukla bir tür okuma odası gibi görünüyor. Yatar koltuğun yanında küçük bir sehpa ve bir lambader var. Küçük şirin bir odaya benziyor ve zihnimde bir görüntü canlanıyor: yağmurlu bir öğleden sonra sıcak bir fincan çay ve belki bir hamur işi ile yatar koltukta oturup bir gizemin tadını çıkarmak.

Ama bu bir hayal mi yoksa gerçek bir anı mı?

Benim yatak odam kütüphaneden daha büyük, tozlu gül ve krem rengi nevresimler ve tüllü krem rengi gölgelik perdelerle kaplı bir kraliçe boy cibinlikli yatak. Yatağın karşısındaki duvarda, küçük bir televizyonun altına yerleştirilmiş, dar, yıpranmış beyaz bir şifonyer var. Yatağın yanında yer alan komodinin üzerinde şarj istasyonu bulunan bir lamba, uyku maskesi ve başka bir roman yer alıyor.

"Neden sen rahatına bakmıyorsun, ben de sana biraz yemek hazırlamaya çalışayım?" Dean soruyor. "Sana ağrı kesici de getireceğim."

"Sakıncası olmadığına emin misin?" Ona bakıyorum. *Bu gerçek hayat mı?*

"Eminim," diye ısrar ediyor. "Dinle, iyileşmek dışında hiçbir şey için endişelenme, tamam mı? Oturma odasında takılacağım, biraz Netflix izleyeceğim. Kanepeniz oldukça rahat görünüyor."

"Bira falan var mı bilmiyorum ama bulursanız buyurun," diyorum. "Ve çok fazla zahmete girme, tamam mı? Çok aç değilim. Aslında biraz midem bulanıyor."

"Tamam. Ama doktor ağrı kesici ilaçlarınla birlikte bir şeyler yemen gerektiğini söyledi." Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Birkaç dakika içinde döneceğim, tamam mı?"

Dean odadan çıktığında, yavaşça şifonyere doğru ilerliyorum ve sanki bir yılan fırlayacakmış gibi dikkatlice bir çekmeceyi açıyorum. Onun yerine en üst çekmecede iç çamaşırları ve çoraplar, tişörtler ve egzersiz kıyafetleri buluyorum.

ikinci çekmecedeki kıyafetler, en alttaki iki çekmecedeki ise kot pantolonlar, sweatshirtler ve kapüşonlular var. Girdiğimiz kapının karşısındaki bir kapı ebeveyn banyosuna açılıyor ve onun ötesinde bluzların, pantolonların, elbiselerin, kazakların, ayakkabıların ve el çantalarının bulunduğu küçük bir gömme dolap var.

Duş kulağa hoş geliyor ama aynı zamanda şu anda çok fazla iş varmış gibi geliyor. Bunun yerine yüzüme su çarpıyorum ve temizleyici bir mendil kullanıyorum, ardından bol pamuklu bir gecelik ve bornoz giyiyorum. Yabancı birinin kıyafetlerini giyiyormuşum gibi hissediyorum ama kıyafetlerin taze, hafif çiçek kokusunu içime çekince rahatlıyorum. Tanıdık geliyor. Bana ait.

Kendimi bitkin ve sersemlemiş hissederek yatağıma dönüyorum. O küçük hareketler neredeyse çok fazlaydı. Baş dönmesinin geçmesini beklerken arkama yaslanıp başımı yastıklara yaslıyorum.

Kapı hafifçe çalındı. "Treva?"

Dean bir elinde bir bardak buzlu su, diğerinde de bir şişe çikolatalı protein karışımı tutarak içeri girer. İkisini de birkaç hapla birlikte komodinin üzerine bırakır. "Umarım bu iyi gelir? Shake'te ihtiyacın olan bazı besinler var ve buzdolabında olduğuna göre sevdiğini varsayıyorum."

"Güvenli varsayım." Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

Bir süre yatağın yanında oyalanıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter, tamam mı? Koridordaki dolapta birkaç battaniye ve fazladan yastık buldum. Onları kullansam olur mu?"

"Evet," demek için acele ediyorum, yüzüm ısınıyor. Kendi evimi benden daha iyi tanıyor. "Elbette. Rahat etmek için neye ihtiyacın varsa."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor ve yoğun yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Teşekkürler. İyi geceler."

"İyi geceler," diye yankılıyorum ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkıyor.

İç çekerek ağrı kesici ilaçları suyla yutuyorum ve shake'n çoğunu içiyorum. Sonra yapacak başka bir şey bulamayınca lambayı yatağıma yerleştiriyorum ve yorganı çekiyorum.

İlaçların etkisi geçip başımdaki ağrıyı dindirene ve uyku bastırana kadar karanlığa bakıyorum.

Sadece *hatırlamak* için dua ediyorum.

Treva

"TREVA!" diye bağıyor koyu zeytin tenli ve siyah saçlı bir çocuk oturma odasından. "Haydi. Neredeyse başladı!"

Mutfakta durduğum yerden yukarı bakıyorum. Evin açık hava kat planı var. Büyük cumbalı pencerelerden SoCal'ın parlak ışınlarının içeri dolduğu güneş alan oturma odası ile mutfak arasında duvar yok. Ön tarafta, bahçede bir palmiye ağacı var.

"Tamam, tamam!" Geri sesleniyorum, sonra dikkatimi tost makinesine veriyorum. "Neredeyse hazır..."

Tost makinesi eski. Seksenli yıllarda annemle babama düğün hediyesi olarak alınmıştı ve annem ondan kurtulmayı reddediyor. Düğmeye basıp kızarttığınız her şeyin iyi olmasını bekleyemezsiniz. Turuncu tekir kedimiz Tim'in pencerenin dışındaki kuşları gözlemlerken sergilediği tüm yırtıcı uyanıklıkla izlemek zorundasınız, tıpkı şu anda olduğu gibi.

Bunu bir bilim haline getirdim. Kolu tam olarak ne zaman yukarı iteceğimi biliyorum, böylece Tost Makinesi Strudel'lerimiz altın sarısı, tereyağından biraz yağlı, lezzetli ve sıcak olarak çıkıyor. Ve titiz olduğum için, on bir-on iki yaşlarında bile, krema paketlerinin köşelerini, sonunda bir araya gelecek ama şimdilik güzel görünecek girdap desenlerinde ince şeritlerin serpilmesine izin vermek için mükemmel bir açıyla kesmiştim.

Sonra en sevdiğimiz programın başladığını müjdeleyen melodik, elektronik bip sesi kulaklarımla buluşuyor. Krema ile sanat yapmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve

O tanıdık, derin, melodramatik ses evi doldururken, iki paketi dört adet sıcak çilekli pastayı kaplamak için kullanın.

Çocuk -kardeşim- anlatıcının sesiyle açılışı yüksek sesle tekrarlıyor. "Knight Rider, var olmayan bir adamın tehlikeli dünyasına doğru gölgeli bir uçuş..." Sonra dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor ve "Acele et!" diye ısrar ediyor.

Dolaptan iki tabak alıyorum ve inleyerek yeni koyu mavi No Doubt tişörtümün ön tarafına krema bulaştığını fark ediyorum. Ön taraftaki resim yeni albümlerinin ekindeki en sevdiğim resim; Gwen'in parıltılı kırmızı askılı bluzuyla kameraya portakal uzattığı resim. O fotoğrafların her birini saatlerce incelediğim için biliyorum ki, yularlı bluzun altında leopar desenli vinil bir kemerle tutturulmuş zeytin yeşili bol bir pantolon ve tahta topuklu bir çift vintage siyah-beyaz eyer ayakkabısı var. Bugünkü görevim, gösterimizi izledikten sonra, vintage mağazalarını ve Salvation Army'yi bol pantolon ve eyer ayakkabıları için araştırmak. Yeni ehliyetini kullanmaya çok hevesli olan Luke beni götürecektir.

Her tabağa iki pasta koyup oturma odasına koşuyorum, sonra da Luke'un yanına, halının üzerine çöküyorum. Eşleşen sırtışırlarla Tost Makinesi Strudel'lerimizi birbirine vuruyor ve Kara Şimşek ile güvenilir yoldaşı KITT'i hangi yeni maceraların beklediğini görmek için dönüyoruz.

Gözlerimi bir anı seline açtım.

Her şey çok net değil ama hatırlıyorum.

Bir otel yatağında ya da bana ait olmayan herhangi bir yatakta yatıyormuşum gibi hissetmiyorum. Yatağımın şuraya çökmesi ve daha sert olması, battaniyelerimin kokusu, yastık kılıfımın serin ipekliği. Aşinalık duygusu rahatlatıcıdır. Ama zihnimin arkasında karanlık bir şey pusuda bekliyor. Endişelendiğim, beni gerginleştiren ama tam olarak adlandıramadığım bir şey.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi düne geri götürüyorum. Bir dizi beton merdivenden aşağı bakıyorum ve diklikleri ve ayakkabılarım nedeniyle biraz endişeli hissediyorum. Bir şeye kızgınım. Kulağımda bir ses var. Sese kızgın mıyım? Sesi düşünüyorum, hatırlamaya çalışıyorum,

midemi düğümlüyor. Sesin sahibinden hoşlanmıyorum. Benden bir şey saklıyorlar. Önemli bir şey.

Lulu.

Nefes nefese yatakta doğruluyorum ve hemen irkiliyorum. Baş dönmesiyle birlikte ağrı da geri geldi ve yastıklara doğru düştüm. Dün merdivenlerde tökezlemiştim. Ve ağrı. Çok fazla ağrı.

Ama...

Lulu.

Köpeğim.

İstediğimden çok daha yavaş bir şekilde yataktan kalkıyorum, sonra şifonyerin yanına gidip kısa kollu pembe kapüşonlu bir tişört ve ona uygun bir short çıkarıyorum. Pencerelerden sızan güneş ışıkları bana en azından öğlen olduğunu söylüyor. Kendimi bildim bileli bu kadar uzun uyumamıştım ama başımdaki ağrı dışında kendimi düne göre çok daha dinç hissediyorum. Beynimi dolduran korkutucu sis büyük ölçüde dağıldı ve artık net düşünebildiğimi hissediyorum.

Banyoda yüzüme su çarpıp dişlerimi fırçalıyorum, sonra yatak odamın kapısını açıp kısa koridordan geçerek mutfığa ve oturma odasına gidiyorum.

"Uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun?"

Dean'i mutfakta buzdolabının önünde, bir elinde bir torba portakal, diğerinde bir baş marul tutarken görüyorum. Ben birkaç kese kâğıdının durduğu adaya göz atarken o onları buzdolabına yerleştiriyor. Bir de küçük bir kâğıt parçası var, meğer bana markete gittiğini söyleyen bir not bırakmış. Poşetlerin içine bakıyorum ve daha fazla meyve ve sebze, portakal suyu, badem sütü, bir kutu hazır yulaf ezmesi, tavuk ve kıyma, rendelenmiş peynir görüyorum. Hatta en sevdiğim pide cipslerinden bir paket.

"Sanki ağrı kullanabilirmişim gibi," diyorum, sonra gülümsüyorum. "Ama çok daha iyi.

Benim için market alışverişine mi gittin?"

Buzdolabının yan tarafına iliştilmiş küçük işaret tahtasını gösteriyor. "Görünüşe göre bir alışveriş listesi hazırlamışsın, ben listedeki her şeyi aldım. Umarım sorun olmaz."

İlaçlarımdan bir doz yutuyorum ve ona kuşkuyla bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Çok düşüncelisin. Ben de markete gitmek istiyordum ama sürekli erteliyordum." Mutfak masasının üzerinde duran çantamı fark ediyorum. "Telefonuma ihtiyacım var. Temelde her şeyi hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Dean kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Öncelikle ailem," diyorum ona. "Aslında araban sayesinde. Çocukken ağabeyimle birlikte *Knight Rider* izlerdik.

Bu yüzden bana çok tanıdık geldi. Ondan sonra her şey yerli yerine oturdu gibi görünüyor."

Dean yiyecekleri kaldırmayı bitiriyor ve masaya doğru yürüyor. Ben oturup telefonumun ekranına dokunurken ellerini sandalyenin arkasına dayıyor. "O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Ana ekranımda Lulu ile altı aylıkken çekilmiş bir fotoğrafımız var. Uzun tüyleri paslı kahverengi, ten rengi ve siyahın karışım tonlarında ve ağzı simsiyah. Parlak pembe dili geniş, gülümseyen ağzından dışarı sarkıyor. Arkasında duruyorum, iki kolumla ona sarılmışım ve ben de aynı şekilde genişçe gülümsüyorum. Gözlerim mutlulukla parlıyor. Neredeyse parlıyorum.

Gözlerim yaşardı.

Bu fotoğraf çekildiğinde Beau ve ben birlikteydik. Aslında fotoğrafı onun çektiğine eminim. Yine de yüzümdeki sevincin onunla hiçbir ilgisi yok ve her şey Lu'mla ilgili.

Dean'e ekranı gösteriyorum.

"Güzel köpek," diyor. "Belçika Malinois'i mi?"

Başımı salladım. "Lulu. Onu yakaladı." Beau'dan gelen yarım düzine cevapsız arama ve bir o kadar da sesli mesaj içeren arama kaydına bakarken sesim boğuk çıkıyor. Onları dinleyecek gücüm yok. "Eski nişanlım."

"Ne demek onu yakaladı?" Dean sorar.

"Ben taşındığımda, bizi iletişimde tutan tek şey oydu," diyorum. "Beau ancak kendime ait bir ev ve bir iş bulduğumda onu yanıma almamı kabul etti. San Diego'ya taşınmamı onaylamadı ama beni durdurmak için ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey. Gitmeye çoktan karar vermiştim. Ama beni kontrol etmek için elinde tuttuğu tek şey Lulu. Onun benim için ne anlama geldiğini biliyor."

"Bu çok boktan," diyor Dean ve normalde yumuşak olan ses tonundaki sertlik kafamı kaldırmama neden oluyor. Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Bu doğru değil." "Dün düştüğümde biz de bunun hakkında tartışıyorduk."

Gözlerimi kapatıyorum. Şimdi her şeyi çok net hatırlayabiliyorum. "Dün

Lulu'yu almam gerekiyordu. Sonunda onu eve getirecektim. Ve o da onu almama izin vermedi. Kavga ettik ve-"

"olsun." Dean aniden elini kaldırarak başını sallıyor. Gözlerim açılıyor ve ona bakıyorum. "Düşmeden hemen önce seni duydum. Telefonla konuşuyordun sanırım ve '*Benimle uğraşmayı bırak ve köpeğimi ver*' diye bağırdın."

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum. "O benim için her şey demek. O bana ait."

Bana sempati ile bakıyor. "Özür dilerim. Seninle iletişime geçmeye çalıştım mı?"

Kısa mesaj uygulamamda geziniyor, beni bombardımana tuttuğu mesajları hüznle okuyorum. Bunlara bakılırsa, o sesli mesajları kesinlikle dinlemeyeceğim. "Öyle de diyebilirsin."

Bir mesajda duraklıyorum, kanım buza dönüşüyor.

Beau: Ne çalıştığını bilmiyorum Treva, ama inanılmaz derecede çocukça davranıyorsun. Yüzüme mi kapattın? Aramalarım, mesajlarım ya da sesli mesajlarım cevap vermemek mi? Gerçekten mi?

Bana Lulu'yla başa çıkamayacağını gösteriyorsun. Almanya'da onu satın almak isteyen bir meslektaşım var. Kendisi oldukça başarılı bir yetiştirici. Sanırım bu herkes için en iyisi olacak.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Treva." Dean bana doğru eğildi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ne oldu?" Sertçe yutkunuyorum ve bakışlarına karşılık veriyorum.

"Yardıma ihtiyacım var." "Tamam," diyor eşit bir şekilde.

"Ne konuda?"

"Köpeğimi geri almak için yardıma ihtiyacım var."

Five

Dekan

SON yirmi dört saat çok tuhaf geçtiği için, çok az tanıdığım ama bakımını bir kadını, boktan eski nişanlısıyla yüzleşmesi ve sevgili köpeğini geri alabilmesi için Los Angeles'a götürmem gerekiyordu.

Yani, neden olmasın, değil mi?

"Bundan emin misin?" diye sordum. "Yani, bana pek makul biri gibi gelmiyor."

"yle değil," diye cevap veriyor Treva acımasızca, "ve işte bu yüzden Lulu'yu sonsuza dek geri almam ve onunla bağlarımı tamamen koparmam gerekiyor." Başını iki yana sallıyor. "Onu bir yetiştiriciye satacak. Onu tedavi ettirmesi gerekiyordu. Bana yaptıracağını söylemişti. Kızımın yurtdışına satılmasına ve bir yavru köpek makinesine dönüştürülmesine izin vermeyeceğim."

Evine döndüğümde yaklaşık otuz dakika boyunca onu bu plandan vazgeçirmeye çalıştım ama o karardıydı.

"Ya sen de benimle gelirsin," dedi bana dikkatle bakarak, "ya da ben tek başıma giderim."

Başka ne seçeneğim vardı ki? Yeni sarsılmış bir kadının Los Angeles'a tek başına gitmesine izin veremem. En azından, kendini zorlamadığından emin olmak için orada olacağım.

İlk defa buraya nasıl geldiğimi merak etmiyorum. Sadece bu arabada değil, burada da. Onunla birlikte. Gidebileceğim onca yer varken beni dn San Diego'daki o küçük alışveriş bölgesine getiren neydi? Beni

Tam o anda kahve almaya karar vermem ve Treva düştüğünde orada olmam?

Kader böyle bir şey mi?

"Hey," diyor usulca. "Sen iyi misin?"

Kendimi düşüncelerimden uyandırıyorum ve ona bakıyorum. "Kim, ben mi?"

Evet. Ben iyiyim."

"O anda milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyordun."

Bir omzumu kaldırıyorum ve dikkatimi tekrar yola veriyorum. "Aklımda bazı şeyler var. Önemli değıl."

"Artık aile sayılırız," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Eğer bu konuda konuşmak istersen..."

"Ben, uh..." Buna ne diyebilirim ki? Hislere karşı değılim ama onları ifade etmek bana hiçbir zaman kolay gelmedi. Bir SEAL olarak, odaklanmak zorundasınız. Duygularınızla çok fazla zaman geçirmek yaşamla ölüm arasındaki fark olabilir. Bize söylenen ve birbirimize söylediğimiz gibi, daha sonra işlemek ve zihinsel olarak sorgulama yapmak için her zaman zaman vardır. Ancak daha sonra gelir ve işleme ve zihinsel sorgulama çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi gelir. Bu yüzden elinizin tersiyle itiyorsunuz.

Ama bu onu yok etmez.

"Yurtdışından yeni döndüğünü söylemiştin," diyor Treva. "Nerede olduğunu sorabilir miyim? Yoksa bu gizli bir bilgi mi?"

"Görev artık tamamlandı, yani gizli değıl," diye cevap verdim. "Suriye'deydim."

"Oh. Nasıl bir şeydi?"

Biraz iç çektim. "Zordu. Yani, bize ihtiyaç duyulan hiçbir görev kolay değıldir. Genellikle kötü bir şeyler olmak üzeredir ya da çoktan olmuştur. Çoğunlukla tahliye, kurtarma ve kurtarma operasyonları yapıyoruz. Bunun gibi şeyler."

"Çok rahatmış gibi konuşuyorsun," diyor.

Bir homurtuya engel olamıyorum. "Keşke öyle olsaydı." "Suriye'de ne yaptın?"

"Çoğunlukla keşif. Ülkenin bir İD kalesi olduğu haberini aldık. Yerlerini tespit etmemiz ve istihbaratı geri götürmemiz gerekiyordu, uh..." *Bunu sivil olarak nasıl söylerim?* "Halledildi."

Neyse ki bu yeterli görünüyor, yoksa Treva askeri anlamda "idare edilmenin" ne anlama geldiğini bilmek istemiyor. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Tehlike neredeyse oraya gideriz," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Biz bu yüzden varız."

Vücudunu hafifçe bana doğru çeviriyor. "Görevin tamamlandığını söylemiştin, bu iyi bir şey, değil mi? Yerlerini buldunuz ve onları hallettiniz mi?"

"Hem evet hem hayır," diyorum. "Kalelerinin yerini tespit ettik ama..." *Oh, siktir et. Zaten ona çok fazla şey anlattım.* "Bulundukları yere insansız hava aracıyla saldırı düzenlendiğinde militanların çoğu çoktan kaçmıştı. İhbar edildiklerini düşünüyoruz."

"Bulundukları yere saldıracağınızı nereden bilebilirlerdi?" Treva soruyor. "Ya da yerinizi bulduklarını?"

"Bunu tam olarak bildiklerinden emin değilim," diyorum. "Bence daha çok bölgede olduğumuzu haber almışlardır. Bu gibi ülkelerde her yerde casuslar vardır. Her taraftan. Bizim orada casuslarımız var. Müttefiklerimizin casusları var. Düşmanın casusları var. Ve bu noktada, İD onların saklandıkları yerleri, üslerini bulduğumuzda ne olacağını biliyor. Muhtemelen şehirde olduğumuzu duydular, eşyalarını topladılar ve kaçtılar."

"Vay canına," diyor Treva sessizce.

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "Onlar, misilleme yaptılar. Boş bir yerleşkeye bomba attık ama yine de bunu kişisel olarak algıladılar. Birkaç gün sonra, CIA tarafından bize verilen bir istihbaratı takip etmeye çalışırken, kalabalık bir pazarda bir bomba patladı."

"Aman Tanrım," diyor kısık bir sesle. "Aslında bunu haberlerde duyduğumu hatırlıyorum."

O korkunç güne dair anılar zihnime hücum ederken sertçe başımı sallıyorum. Birden, keşke bayılabilseydim de onları unutabilseydim diyorum. "Oldukça korkunçtu."

"İyi misin?" diye soruyor usulca.

Yarım bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Bunu bana pek soran olmuyor. Buna minnettarım. Evet, sanırım öyle."

"Sana ne soruyorlar?" Kafası karışmış gibi başını eğiyor.

Ona duyduğum minnettarlık bir kez daha içime akıyor. "Şaşıracaksın. Çoğu insan sadece kanlı detayları istiyor."

"Bu korkunç. Neden biri bunu bilmek istesin ki?"

"Her zaman duyarsız olmak değildir," diye cevap veriyorum. "Yani, anlıyorum. Denizaşırı ülkelerde yaşananlar bu ülkede yaşanmıyor, gerçi Tanrı biliyor ya, bizim de baş etmemiz gereken yeterince sorunumuz var. Ama insanların yaptığı şeyler

Savaşta zarar görmüş bir ülkede yaşayanların her gün katlandıkları zorlukları kavramak bizim için zor olabilir. Ve bazen..." Başımı sallayarak iç geçiriyorum. "Bazen sadece kan ve bağırsak detaylarını istiyorlar çünkü nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorlar."

"Ne, gerçek hayattaki bir Tom Clancy romanını yaşamak için mi?" Treva kuru bir şekilde söylüyor.

Sırıtiyorum. "Evet, aslında. Liseden beri tanıdığım bazı çocuklarla ben evdeyken bir araya geliriz, en sevdiğimiz barda bira içeriz. Bazen konuşma havamdaysam onlara istediklerini veririm. Bazen de..." Çenemi sıkarak sözümü kesiyorum. "Bazen kötü bir gecenin hikâyesini sorarlar. Aslında birkaç yıl önce bir görevden döndükten sonra o adamlardan biriyle bir kavgaya karıştım."

"Gerçekten mi? Bunun için başın belaya girdi mi?"

"Aslında tutuklandım ve LT'm kefaletimi ödemeye gelene kadar yaklaşık bir saat kilitli kaldım," diye cevap veriyorum ve hayıflanarak kıkırdamadan edemiyorum. "Tutuklayan polislerden birini tanıyordu. Nasıl bir sihir yaptı bilmiyorum ama beni para cezasından başka bir şey almadan kurtardı."

"Peki ya eski dostun?" Treva soruyor.

"Diyelim ki çenene yumruk yiyip üstüne işemek zaten sallantıda olan bir arkadaşlığı pek de sağlamlaştırmıyor," diyorum.

"Başına geleni çekmiş gibi görünüyor," diyor kararlı bir şekilde ve ben de ona bakıp gülümsüyorum.

"O yaptı." Omuz silktim. "Yine de, bırakın bir Donanma SEAL'ini, bir hizmet üyesine yakışan bir davranış değildi. Bunun bedelini kesinlikle ödedim." Saatlerce sigara içmenin kollarımda ve karın kaslarımda yarattığı ağrıyı hâlâ hissedebiliyorum.

"Peki ya ailen?" diye soruyor. "Onlarla iyi geçiniyor musun?"

O anda sanki parmağımı doğrudan bir prize sokmuşum gibi içimden bir acı akımı geçiyor. "Evet, öyle. Aslında büyükbabamı yeni kaybettim. Herkesin içinde ona en yakın olan bendim. Hastaydı. Eve dönmeme iki hafta kala savaşı kaybetti."

"Özür dilerim," diyor usulca.

"Teşekkürler." Garip bir baş sallama-omuz silkme kombinasyonu yapıyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Peki ya sen? Yakın olduğun bir erkek kardeşin olduğunu söylemiştin?"

"Evet. Luke. Benden birkaç yaş büyük. Harika bir kadınla evli, İmani. Redondo Beach'te yaşıyorlar."

"Belki de onlara olduğunu anlatmalısın," diyorum.

"Düşündüm ama şu anda yapacak çok işleri var." Treva bana bakıyor ve biraz gülümsüyor. "İkizlere hamileymişler. I

mecbur kalmadıkça onları endişelendirmek istemem."

İnanamayarak gülsem mi yoksa ona sinirlensem mi bilemiyorum. Bu kadın beton merdivenlerden düşmüş, başını bayılacak kadar kötü çarpmış ve geçici hafıza kaybı yaşamış ama bunun ağabeyi ve yengesini endişelendirecek kadar acil bir durum olduğunu düşünmüyor.

"Ne zaman ?"

"Yaklaşık bir ayı kaldı. Ailenin ilk torunları olacaklar. Sıradaki ben olabiliyordum ama..." Sözüünü kesiyor ve omuz silkmeye sırası ona geliyor. "Nişanım ofisteki seksi sarışına çakmaya karar verdi." Gözlerini deviriyor ve kıkırdamaya zorluyor. "Ne kadar klişe, değil mi? Madem aldatacaksın, en azından klişe olma."

"Onun kaybı," dedim ve ciddiye dim. "Ciddiyim. Ne salak ama."

Yanakları biraz kızarır. "Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Böyle bir şey olduğunda özgüveninizi kaybetmemek zor, daha iyisini bilerseniz bile. Dürüst olmak gerekirse, o bana bir iyilik yaptı."

"Seni aldatarak mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Sanırım içten içe onun benim için asla doğru kişi olmadığını biliyordum. En önemli konularda çok farklıydık ve ben çok kayıtsızdım. İnkâr ettim." Başını iki yana sallıyor. "Onunla geçirdiğim zaman kesinlikle kalıcı olarak unutabilmeyi dilediğim anılar."

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Zor şeyler. Kötü şeyler - seni sen yapan şeyler."

"Ne yani, köpeğini geri almaya çalışan yalnız ve bekar bir öğretmen mi?" Treva homurdanıyor, sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi bakıyor. "Bu arada ben bir öğretmenim."

"En zor işlerden biri" diyorum, insanlara yardım etmek için bu mesleği seçmesine şaşırmadan.

"SDSU'da online matematik dersi vereceğim," diyor ve sonra gözlerini deviriyor. "Eski sevgilime göre bu aslında öğretmenlik sayılmaz."

Başımı sallıyorum. Duydukça ondan daha çok nefret ediyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor, "çoğu gün kendimi hayatını toparlamaya çalışan otuz iki yaşında bir ezik gibi hissediyorum. Bu arada ben de otuz iki yaşındayım."

Gülümsüyorum. "Seni eziklikle uzaktan yakından alakası olan biri olarak görmüyorum Treva. Hayatına kendi şartlarıyla devam eden bir kadın görüyorum. Biraz kazaya meyilli olabilir, evet, ama cesareti var. Yeniden başlamak büyük cesaret ister."

"Peki, teşekkürler." Kıkırdıyor, sonra iç çekiyor. İki ses o kadar farklı ki -Biri hafif, diğeri ağır. "Tek istediğim köpeğim. Onsuz gitmiyorum."

"Onu benden daha iyi tanıyorsunuz ama size taktiksel bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Treva kaşlarını kaldırdı. "Elbette."

"Plansız hareket etmeyin. Köpeğinizi geri almak görevin amacıdır, ancak görevi nasıl başaracağınızı bilmeniz gerekir. Evde olup olmadığını bile biliyor musun?"

"Bundan emin değilim," diye itiraf ediyor, sonra inatla kollarını kavuşturuyor. "Ama ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

"Sanırım sürpriz unsuru senin tarafında," diye düşünüyorum. "Beni destek olarak mı istiyorsun, yoksa yalnız mı girmeyi tercih edersin?"

"Ne öneriyorsun?"

"Her iki şekilde de olabilir. Ya varlığım onun gözünü korkutur ve sizinle uğraşmayı reddeder ya da bu ona ciddi olduğunuzu gösterir. Bu onun agresif tepki vermesine neden olabilir."

Alay ediyor. "Lütfen. Seninle bir sorun yaşamak istemeyecektir." Sırıtiyorum. Bunu kesinlikle bir iltifat olarak kabul ediyorum.

Saat beş civarında GPS bizi Brentwood'daki zengin bir mahalleye götürüyor. Mahalle boyunca yavaşça ilerliyorum, bir yandan diğerk yana bakarken kaşlarım dikleşiyor. Evler devasa, çok sayıda pencereleri, taş cepheleri ve pişmiş toprak kiremitli çatıları var. Palmiye ağaçları sokakları kaplıyor ve garaj yolunda gördüğüm her araba lüks bir Avrupa modeli ya da bir Tesla. Söylemeye gerek yok, KITT 2.0 biraz dikkat çekici.

"Bu insanlar ne yapıyor?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Treva hiç etkilenmiş görünmüyor. "Eğlence sektörü yöneticileri, avukatlar, estetik cerrahlar. Beau'nun durumunda eski paralı borsacılar. Burada yaşamaktan nefret ederdim. Kimsenin vücudunda gerçek bir kemik yok."

"Burada mı yaşadın?" Ona bakıyorum.

"Nişanlıyken. Sonra onun iş arkadaşıyla yattığını öğrendiğimde hemen evden taşındım ve nereye gideceğime karar verene kadar bir arkadaşımın yanında kaldım. O zaman Lulu'yu yanıma alabilseydim, bu bir fotoğraf finali olurdu."

"Neden?"

"Arkadaşım köpeklerle izin vermeyen bir apartman dairesinde yaşıyordu. Ve San Diego'nun benim için ne ifade ettiğinden emin değildim." Treva alt dudağını çiğniyor, başını sallıyor

hayal kırıklığı içinde. "Beau Lulu'yu bana vermeyi kabul etti. Ondan hiçbir şey istemedim. Bana verdiği yüzüğü bile geri verdim. Köpeğim dışında *hiçbir* şey istemedim. Onunla hiç ilgilenmedi ve tek yaptığı onunla vakit geçirmek yerine onu her gün kreşe götürmek. Ona bir baş belasıymış gibi davranıyor ama onu başımın üstünde tutmayı seviyor."

"Bundan ne kazanacak?" Yüksek sesle düşünüyorum. "Ona geri dönmek için seni manipüle etmeye mi çalışıyor?"

"Bazen. Ama çoğunlukla zalimlikten zevk aldığını düşünüyorum." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Bir kadının onu terk etmesine alışık değildi. Benim tasmamın elinde olduğunu ve ne isterse yapabileceğini düşünüyordu. Sanırım onu ailesine ve arkadaşlarına karşı utandırdım."

Geniş, iki katlı bir evin önünde durduk. Garaj yolunda park edilmiş beyaz bir Bentley var.

"O evde," diyorum.

Treva gözlerini kısarak, "Geçen yıl yeni bir araba almadıysa, bunun ona ait olduğunu sanmıyorum," diyor.

Onu görmeye geldiğimiz belli olmasın diye caddenin karşısındaki kaldırımın kenarına ve birkaç evin aşağısına park ediyorum. Treva kapıya doğru uzanıyor, ben de elimi koluna koyarak onu durduruyorum.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Beni inceliyor, yine alt dudağını kemiriyor ve bir anlığına dikkatimi dağıtıyor. "Destek."

Ağzımın bir tarafı yukarı kalkıyor. "Anlaşıldı."

Arabadan çıktık ve Treva'nın caddeyi geçmesine izin verdim, birkaç adım arkasından takip ettim. Bir amaç uğruna yürüyor, uzun adımlar atıyor ve kollarını sallıyor. İşi ciddiye alıyordu.

geleceklerden haberin yok Beau.

Dekan

Ön kapıya **ulaştığımızda** Treva derin bir nefes alır ve başparmağını kapı ziline sokar. Evin içinden melodik bir zil sesi geliyor.

Cevap niteliğinde, gırtlaktan gelen bir *havlama* geliyor, ama evin içinden gelen uzak ve boğuk bir ses değil. Etrafımızdaki durgun havada yankılanıyor. Dışarıdan geliyor.

Treva iri gözlerle bana dönüyor ama daha bir şey söyleyemeden kapı açılıyor ve uzun boylu, zayıf, dağınık koyu sarı saçlı biri bize bakıyor. "Treva? Burada ne halt ediyorsun?" Kan çanağı mavi gözler bana kayıyor. "Sen de kimsin?"

Hafif buruşuk da olsa yakalı bir gömlek ve haki pantolon giymiş, kesinlikle kibirli, eski paralı bir WASP gibi görünüyor. Adama bir kez baktığımda, onun bir tür pislik olduğunu kolayca çıkarabiliyorum. Bu adam hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama taşkınlık yapacağını sanmıyorum. Yaparsa da çok endişelenmiyorum; yetişkin bir adamı dize getirebilecek bir düzine manevra biliyorum.

"Nerede o, Beau?" Treva alçak bir sesle ve açık bir tehlikeyle soruyor.

Beau'nun üst dudağı hafifçe kıvrılıp alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Kim nerede, tatlım?"

Tatlım mı? Sadece bu bile boğazına bıçakla vurmak istememe neden oluyor.

İleri atılıyor ve neredeyse burun buruna gelene kadar aralarındaki bir metrelik mesafeyi kapatıyor. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Köpeğim nerede?"

Bir adım geri çekiliyor ama bana bakarken küçük sırıtışını sürdürüyor. "Bu senin koruman falan mı? Ya da belki yeni erkek arkadaşın?"

"Bayan Parker için kim olduğum sizi ilgilendirmez," diyorum sakince. "Ancak, sorusuna cevap vermeniz sizin yararınıza olacaktır."

Beau'nun sarı kaşları havaya kalktı. "Oh, mi?" "Beau?"

Beau, bebeğim? Neler oluyor?"

Evin içinden gelen bir kadın sesiyle hepimiz dönüyoruz. Bir an sonra, kızıl saçlı bir kadın ipek bir bornozu üzerine çekmiş bir şekilde karşımıza çıkıyor. Uzun saçları birbirine karışmış ve Beau'nunkiler kadar kan çanağı olan kahverengi gözlerinin etrafında siyah lekeler var.

Kadın bizi görünce durdu. "Siz de kimsiniz?"

Treva neşesiz bir kıkırdama çıkarır ve eski sevgilisine bakar. "Amanda'dan bıktın mı?"

"Amanda kim?" diye sorar kızıl saçlı, Beau'ya ters ters bakarak. "Ve kim bu O mu?"

"Uzun sürmez," diyor Treva, kızıl saçlıya bir bakış bile atmadan. "Sadece köpeğimi almaya geldim, sonra da yoluma gideceğim."

"Tanrım, evet. Alın onu. O şeyden nefret ediyorum," diye yakınıyor kızıl saçlı. "Onu arka bahçeye zincirlemek bile sürekli sızlanmasını bastırmaya yetmiyor."

Treva'nın kadına doğru hamle yapmaya başladığını görmek yerine seziyorum ve ustalıkla kolundan tutuyorum. "Sakin ol," diye mırıldanıyorum ona.

Yüzü öfkeyle buruşurken beni duyduğundan bile emin değilim ve daha sıkı bir şekilde yeniden ayarlamak zorunda kaldığım tutuşuma karşı geriliyor. Doğrusu, Treva'nın o insanlık dışı yorumları yüzünden diğer kadının dişlerini boğazına geçirmek istemesi konusunda hiçbir endişem yok ama Treva'nın fiziksel olarak hâlâ kırılgan bir durumdayken yaralanma riski taşıyacak ya da tutuklanmasına veya her ikisine birden neden olacak bir şey yapmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Hayır," diyor Beau kavgacı bir tavırla, cam gibi gözlerle meydan okurcasına Treva'ya bakarken sertçe burnunu çekiyor. Üst dudağındaki beyaz pudra izini ilk kez fark ediyorum. *Harika. Kafayı bulmuş.* "Köpeği istiyorsan, Almanya'daki dostumun onun için teklif ettiği on bin doları bana ödeyebilirsin."

"Saçmalık, seni küfürbaz orospu çocuğu," diye tükürüyor Treva. Daha önce birinin sesinin kadar öfkeyle boğulduğunu duyduğumu sanmıyorum. "Sen

lanet olası yer israfı. Yemin ederim, ben-"

"Ne yapacaksın?" Beau öne çıkıp onun kişisel alanına girerek talepte bulunur. "Ne yapacaksın? Söyle bana, Treva. Beş parasız bir öğretmen bana ne yapacak? Babamın kim olduğunu biliyorsun. Bağlantılarını biliyorsun. Bir telefonla seni tutuklatabilirim. *Bugün* sana karşı yasaklama emri çıkartabilirim ve *bugün* cumartesi. O lanet iti bir daha asla göremeyeceksin!"

Hissetmekten çok uzak olduğum bir sakinlikle, avucumu Beau'nun göğsüne bastırıyorum, sadece geri adım atmasını sağlayacak kadar. "Pekâlâ sert çocuk, geri çekil."

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bu sizi ilgilendirmez. Aslında, izinsiz girdiğiniz için sizi tutuklatmadan önce ikiniz de mülkünden defolup gidebilirsiniz!" "Bırak Lulu'yu alayım," diye yalvarıyor Treva ve bedeninin benimkine karşı titrediğini hissediyorum. "Bana Lu'yu ver, ben de buradan gideyim. Beni asla görmeyeceksin

tekrar."

"Harika. Bana on bin öde ve anlaşılm."

"On bin dolarım *yok*, bunu sen de biliyorsun," diye bağırır Treva.

"O zaman siktir git." Beau kapıyı üzerimize kapatmaya çalıştı ama ben elimi tekrar uzatıp ileri doğru ittim. Kuvvet hazırlıksız yakaladı ve tökezleyerek geri gönderdi.

Kızıl saçlı dramatik bir şekilde bağırıyor, "Beau!"

"Aklını mı kaçırdın sen?" Beau bana öfkелendi.

"Hiç de bile," diyorum sakince, fuayeye adım atıp kapıyı Treva ve benim arkamdan kapatarak. Elim cebime atıp kalem ışığını yakıyorum. Halojen ampul cehennem gibi parlak; hepimiz yurtdışında taşıyoruz. Işığı Treva'nın gözlerine tutuyorum, ne kadar camsı ve kan çanağı olduklarını bir kez daha teyit ediyorum, sonra da arkadaşının gözlerine tutuyorum, kendilerini ışıktan korumak için ellerini kaldırırken attıkları itiraz çığlıklarını duymazdan geliyorum. Ayrıca her ikisinin de burun deliklerinin içinde beyaz toz izleri olduğunu ve kızıl saçlı olanın üst dudağında da biraz olduğunu teyit ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Beau parmaklarını gözlerine bastırarak talep ediyor.

"İkinizin de yasadışı bir programın etkisi altında olduğunuzu teyit ediyorum.

II kontrollü madde," diye cevap veriyorum. "Bu da Kaliforniya eyaletinde bir yıla kadar hapisle cezalandırılan ağır bir suçtur."

"Nesin sen, polis mi?" diyor Beau ve aslında burnunu siliyor. "Benim ne olduğum senin endişelerinin en küçüğü." Cep telefonumu çıkarıp cebinde. "Ve tahmin et ne oldu? Yüksek mevkilerde arkadaşları olan tek kişi sen değilsin. Ben de telefon görüşmeleri yapabiliyorum."

Treva kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor, beni dikkatle izliyor.

"Bekle," diyor Beau sert bir şekilde, elini uzatarak. "Bu işin çirkinleşmesine gerek yok."

Önceden kaydedilmiş yerel saat ve sıcaklık hattının numarasını çeviriyorum. "İşi çirkinleştirdin. Seninle işim bittiğinde, baban bile kışını kurtaramayacak. Umarım siz - evet, efendim, Yarbay Christiansen? Evet, sizinle potansiyel bir suç mat-"

"Lütfen!" Beau tıslıyor, gözleri kocaman. Treva'ya bakar. "Köpeği al. Tamam mı? Sadece köpeği al. Hatta gidip onu getireyim." Kayıt yeniden başlarken "Bekleyin lütfen efendim," diyorum.

"Brittany," diye kızıl saçlıya çıkıştı Beau, evin arkasına doğru dönerek. "Git köpeğin eşyalarını getir."

"Hayır." Treva bir elini kaldırdı. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Onun eşyalarını kendim alırım."

"Özür dilerim efendim," diyorum telefonda, Beau'ya bakarak. "Gözlemlediğim durumla ilgili daha fazla açıklama bekliyorum." İşaret edercesine bir kaşımı kaldırıyorum. *Peki, sık kafalı?*

Aceleyle uzaklaşıyor ve gözden kayboluyor. Uzaktan bir kapının açıldığını ve boğuk bir bağırış duyuyorum. Brittany bu fırsatı değerlendirerek evin başka bir bölümünden geldiği yere geri dönüyor.

Treva fısıldıyor, "Gerçekten birini mi aradın?"

Sadece göz kırpiyorum.

"Hadi ama." Beau'nun sesi yaklaşıyor, keskin ve sinirli. Nefes nefeseyim ve tırnaklarımın parke zeminde hızla tıkırdadığını duyuyorum.

Elinde banyoya ve muhtemelen suya ihtiyacı olan, boynundaki deri tasmadan tuttuğu uzun saçlı, muhteşem bir Mal ile yeniden ortaya çıkıyor. Yavaşça mızızlanıyor, adam ona her çıkıştığında başını eğiyor ve bu benim kanımı kaynatıyor.

Treva dizlerinin üzerine çöküyor. "Lu?" diyor, sesi titreyerek.

Köpek sesin geldiği yöne doğru hızla döner ve ardından uzun, tiz bir ciyıklama sesi çıkarır.

Yüksek rütbeli bir subayla telefonda konuşuyor olmam gerektiğini unutarak Beau'ya, "Bırak onu, seni sıkık herif," diye çıkışıyorum.

Beau tasmayı bırakıyor ve Mal hâlâ ciyak ciyak bağırarak Treva'ya doğru koşuyor, kollarına atlıyor, deli gibi kıpırdanıyor ve yüzünü yalıyor.

Treva açıkça hıçkırıyor, köpeği kucaklıyor, başını, kulaklarını ve burnunu öpüyor. Bu ikisinin birbirine ait olduğu o kadar açık ki, gerçek bir sevinç dalgası kaplarken boğazında bir yumru oluşuyor. *Treva kızını geri almıştı. Artık hayatına devam edebilir.*

Beau orada duruyor, bir ayağından diğerine geçiyor, çenesi hızla geriliyor ve gevşiyor. Bana bakıyor. "Şimdi iyi miyiz?"

Treva ayağa kalkarken telefonumu cebime sokuyorum. "Şimdilik. Yine de telefon numarasını kaybetmeniz iyi olur."

"Tamamdır," diyor Beau sertçe. Treva'ya bir bakış atar. "İşte bu kadar. Lulu senindir."

Burada işimiz bitti. Değil mi?"

Treva ince ince gülümser. "Evet. Neredeyse."

Beau'ya doğru adım atıp dizini kasıklarına sapladığında müdahale etme zahmetine girmiyorum. Duyulabilir bir inilti çıkarıyor, gözleri şişiyor ve neredeyse ikiye katlanıyor, dizleri birbirine doğru bükülüyor.

"Beni aldatmış olman umurumda bile değil," diyor akan yaşlara rağmen net ve kararlı bir sesle. "Narsist bir pislik olman bile umurumda değil. Ama bu Lulu'yu benden uzak tuttuğun için."

Beau tepki olarak gerçekten de öğürüyor ve bir an için ona biraz sempati duyuyorum. Daha önce de mücevherlerime iğne yemiştin ve acı o kadar yoğundu ki midem bulanıyordu.

Pekala, ikinci tur.

Treva sessizce, "Gidelim," dedi ve bir saniye bile tereddüt etmeden peşinden koşan, kuyruğunu çılgınca sallayan Lulu'ya işaret etti.

Onları dışarı kadar takip edip kapıyı kapatıyorum, kalbim uzun zamandır olmadığı kadar hafifliyor. Arabanın kapısını açıp koltuğu öne doğru katladığımda, Lulu bunu binlerce kez yapmış gibi arka koltuğa atlıyor. Sanki oraya aitmiş gibi. Ona sırtıyorum ve o da bana geniş bir köpek gülümsemesiyle karşılık veriyor, pembe dili açılıyor ve aşağıya sarkıyor.

"Biraz dondurmaya ne dersin, kızım? için eve dönüşünü kutla."

Bana doğru bir pençe kaldırıyor, ben de kıkırdarak onu tutuyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Ön koltuğu dikkatlice yerine itiyorum. Arkamı döndüğümde Treva orada duruyor, gözleri yaşlarla doluyor ama neşeli görünüyor.

"Görev tamamlandı," diyorum usulca, ona gülümseyerek. "Kız arkadaşını geri aldın."

"Bunu sensiz yapamazdım" diyor, kollarını omuzlarıma atarken gözyaşları dökülüyor. Bir nefes sonra, sıcak dudakları benimkilerin üzerinde.

Hazırlıksız yakalandım ama sadece bir saniyeliğine. Kollarımı ona doladım ve kokusundan, tadından zevk alarak onu kendime çektim. Vücudunun benimkine karşı verdiği hissin. Bir kadını kollarıma almayalı çok uzun zaman olmuştu. Yumuşak, tatlı, dolgun dudakların tadına bakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Biri bana sarılmayalı, yüzümü okşamayalı, kendimi güvende hissettirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Treva geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bir yanımda bu öpücüğün onun her şeyden -düşüş, hafıza kaybı, acı, eski sevgilisiyle yüzleşme, nihayet köpeğini geri alma- bunalmasının bir sonucu olup olmadığını merak ediyor.

Diğer yanımda mı? Daha fazlası için ölüyorum.

Yüzünü kavrayıp tekrar öpüyorum, yumuşak dudaklarında ve dilinin kaygan tatlılığında kendimi kaybediyorum, arabadan küçük bir vınlama sesi gelene kadar her şeyi unutuyorum.

Treva ve ben dönüp Lulu'nun başını eğmiş bize baktığını görüyoruz. Dikkatimizi çektiğini anlayınca keskin bir havlama sesi çıkarıyor ve bana hâlâ bu lüks mahallenin sokak ortasında durduğumuzu hatırlatıyor.

"Sanki 'Hadi buradan siktir olup gidelim' diyor!" Şaka yapıyorum.

"Muhtemelen öyledir." Treva şefkatli bir gülümsemeyle Lulu'nun sarkık kulaklarından birini hafifçe ovmak için uzanıyor, sonra elimi sıkıyor.

"Hadi eve gidelim."

Severek

Treva

San Diego'daki evime döndüğümüzde saat neredeyse on bir olmuştu, başım ağrıyordu ve çok yorulmuştum.

Ayrıca uzun zamandır hiç bu mutlu olmamıştım. Uzun. mutluyum.

Los Angeles'tan dönerken bir evcil hayvan dükkanında durduk ve Lulu'nun ihtiyacı olan her şeyi yükledim - yemekler, mamalar, ödülleri, bir koşum takımı ve tasma, büyük yumuşak bir yatak ve oyuncaklar. Birkaç tane seçti ama özellikle birine aşık olmuş gibiydi: doldurulmuş gıcırtilı bir fok balığı.

Paralelliği kaçırmadım.

Bırakmayı reddetti. Kasiyer tarayabilsin diye yırtmak zorunda kaldık. Onu taşıdı ve eve dönerken uyuyana kadar ona sarıldı, sonra kulübeye taşıdı ve yeni evinin ve küçük arka bahçesinin her santimetrekaresini koklayarak keşfederken onu da yanında getirdi. Şimdiden birlikte sahile gidip geleceğimiz uzun yürüyüşleri hayal ediyorum. Kızım daha önce hiç plaj görmedi. Umarım o da benim kadar sever.

Sonunda Lulu, yatağımın yanında yerdeki rahat yatağında fokuyla birlikte kıvrılıyor ve mutlu bir uykuya dalıyor.

Dean kapı aralığından, "Görünüşe göre evde olduğunu biliyor," diyor.

Bana sırtıyor. "Senin yatağının onun yatağı olması ne kadar sürer?" "Umarım çok uzun sürmez," diye cevap veriyorum. "Biraz üzülmemek elde değil.

Lulu'nun

neredeyse on aylık. Onun hayatının altı ayını kaçırdım. Birlikte geçirebileceğimiz altı ay."

"Üzülme." Dean yanıma geldi ve yatağımın kenarına tünedi. "Önünüzde birlikte geçireceğiniz uzun bir hayat var. Bu son altı ay, sizin hikayenizin bir parçası."

"Evet." Ona dönmeden önce bir an daha onun tatlı, uyuyan formuna bakıyorum. "Ve sen de öylesin. Bugün yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Sırıttırıyor. "Az önce bir kokainman kafayı, ABD hükümetini arayıp kışına tekme basacağımı düşünmesi için kandırdım."

Kıkırdıyorum. "Gerçekten kimi aradın?"

"Yerel saat ve sıcaklık numarası." İkimiz de gülüyoruz.

"Hızlı düşündün ve işe yaradı," diyorum. "O kadar öfkeliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum bile."

"Evet," diye yanıtlıyor. "Ne kadar üzgün olduğunu anlayabiliyordum."

"Yaptığı şey bu." İç çekiyorum. "Senin en çirkin yanlarını buluyor ve onları kullanıyor, sonra da sorunun sen olduğunu düşünmen için seni gazla aydınlatıyor."

Dean elini benimkine doladı. "Artık hayatında olmaması iyi bir şey. Geçmişinin bir parçası, geçmişinin bir parçası, neden böyle olduğunun bir parçası

-İyi ve kötü. Ama geçmişte kaldı. Ve artık hayatına devam etmekte özgürsün."

"Sanırım bir süredir özgürüm," diyorum, birbirine bağlı ellerimize bakarak. "Romantik anlamda yani. Ama Lulu'yu geri almaya o kadar odaklanmışım ki bunu hiç düşünmedim. Biriyle birlikte olmaya." Gözlerimi onunkilere dikeyim. "Sonra bir merdivenin dibinde uyandım ve gördüğüm ilk şey senin yüzündü. Ve o anda, sen benim ilk anım oldun."

Dean parmaklarını benimkilere doğru kaydırıyor. "Ayrılmadan önceki öpücük. Ciddi miydin?"

Sırıttırıyorum. "Tüm bu duygulara kapıldığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu bir kıtlık değil ki," diye karşılık veriyor. "Bu hafta sonu çok zorlandın."

Yüzüne hafifçe dokunmak için uzanıyorum, sonra dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Karnımın alt kısmına hafif, sıcak bir ürperti doluyor; Beau'dan ayrıldığımdan beri özlediğim her şeyi hatırlıyorum.

"Duygulara kapılmışım," diye fısıldıyorum uzaklaştığımda. "Şimdi de duygulara kapıldım. Ama bu iyi bir şey. Bu, sonunda istediğim şeyin peşinden gitme konusunda kendime güvendiğim anlamına geliyor."

Yeşil gözleri alev alev benimkilere bakıyor. "Peki şu anda ne istiyorsun Treva?"

"Sen," diyorum basitçe. "Seni istiyorum Dean."

Alnını benimkine doğru eğiyor ve gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Ben de seni istiyorum, Treva. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyorum ama-"

"İlk anımızdan beri delilik bizim hikâyemiz oldu," diye araya giriyorum. "Çok uzun süre güvenli oynadım. Bana sevgi, romantizm, şefkat ve sığınak verecek doğru adamı seçtiğimi düşündüm. Her şeyi doğru yaptım sanıyordum ama çok yanılmışım. Şimdi tedbiri elden bırakıp kalbimin sesini dinlemek istiyorum. Ve bu da sana."

Dudaklarımız tekrar buluşuyor, sonra dillerimiz ve bütün gece tatlı olan öpüşmelerimiz tutkuya doğru keskin bir sola dönüş yapıyor ve karnımın alt kısmındaki karıncalanan ılık sıcaklık tam teşekküllü bir ateşe dönüşüyor.

Ondan uzaklaşıyorum, zor nefes alıyorum. "Benimle kal. Benim yatağında." Çenesi gerildi, bakışları ağzıma sabitlendi. "Sonra ne olacak?"

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Ve benimle seviş."

Günün kirinden arınmak ve tazelenmek için ayrı ayrı birkaç dakika geçiriyoruz. Duştan çıkıp dişlerimi fırçalıyorum, sonra çıplak bir şekilde çarşafın altına giriyorum.

Karanlıkta onu bekliyorum, Lulu'nun yatağında usulca horlamasını dinliyorum. Acaba bu gece, birlikte paylaşabileceğimiz çok uzun bir dizi geceden biri olsaydı nasıl olurdu diye düşünüyorum-Dean, ben ve Lulu. Küçük mutlu bir aile.

Dean kapıda beliriyor, üzerinde sadece düşük belli gri bir eşofman altı var. Duştan gelen su pürüzsüz, belirgin göğsüne ve karın kaslarına damlıyor. Vücudu, tahmin ettiğim gibi, bir sanat eseri; mükemmel yontulmuş, pürüzsüz, bronz. Ve eşofman altı, bir uyluğundaki uzun ve kalın şeyin şeklini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Ağzım sulandı.

Dean bana doğru yürüyor ve yatağın kenarında durakladığında lambayı karartıyorum, bana katılmasını beklerken neredeyse titriyorum. Eşofmanını çıkaran gölgeli halini seçebiliyorum ve bir an sonra benimle birlikte yorganın altına giriyor ve onun da çıplak olduğunu söyleyebiliyorum.

Beni kendine çekiyor ve ağızlarımız birbirine kaynaşiyor. Öpüşürken sikişinin karnıma baskı yaptığını hissediyorum ve onu kavramak için aşağı uzanmaktan kendimi alamıyorum. Kadifemsi pürüzsüzlüğü avucumu dolduruyor ve yumruğumu etrafına kapatıp yavaşça okşuyorum.

Boynuma doğru homurdanıyor, kalçaları benim hareketlerimle sığ bir şekilde itiliyor. Bir şekilde misyoner pozisyonuna geçiyoruz, o benim üstümde ve kalçalarımın arasında. Elimi nazikçe çekip alnını omzuma eğiyor.

"Gerçekten uzun zaman oldu," diye itiraf ediyor beni öperken. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Yapamazdın," diye fısıldıyorum, parmaklarımı ağır kaslı göğsünde ve karın kaslarında gezdiriyorum. "Mümkün değil."

"Yine de. Mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorum." Boynumdan aşağı bir yol öpüyor. "Ve bu, vücudunun her santimini tatmamla başlıyor."

Dilini nabız noktalarımda özgürce kullanarak boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor. Vücudum onun dokunuşuyla canlanırken nefes alışım hızlanıyor. Tenimde tüylerim diken diken oluyor ve meme uçlarım dikleşip sertleşiyor. Bunu hissediyor gibi görünüyor çünkü takdir dolu bir ses çıkarıyor ve hemen odağını onlara kaydırıyor, bir meme ucunu sıcak ağzına çekerken diğerine masaj yapıyor ve sonra taraf değiştiriyor.

Kendimi daha ıslak ve daha ateşli hissedebiliyorum. Karnımı ve uyluk içlerimi öptüğünde bu his daha da yoğunlaşıyor, görünüşe göre onu en çok istediğim yer hariç her yerimi öpüyor. Kalçalarım bilinçsizce yukarı doğru itiliyor, bu onun ağzı için sessiz bir istek ve kısık bir kıkırdamayla ağzını kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

O kadar yüksek bir inilti çıkarıyorum ki Lulu uykuya dalmadan önce uykulu bir havlama sesi çıkarıyor. Dean usulca etime doğru kıkırdıyor, sonra dilinin ucuyla sırlıklam yarığımı okşuyor ve dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıp emiyor.

"Dean!" Elimi saçlarının arasına daldırarak coşkuyla nefes alıyorum.

Eylemi birkaç kez daha tekrarlıyor ve her yalama ve emmede orgazmımın hızla arttığını hissediyorum.

"Boşalacağım," diye itiraf ediyorum. Zevk hızla artıyor ve başımı yastıklara doğru eğiyorum. Bir saniye sonra dilinin üzerinde, dudaklarına karşı pathıyorum, haykırıyorum.

Üzerime doğru ilerliyor, kalçalarımın arasına yerleşiyor. Onun için daha geniş açıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Sana aşık oldum Treva," diye mırıldanıyor. "Bunu çok kolaylaştırdın..."

Yumuşak bir itişle içime kayıyor ve beni dolduruyor. Keskin zevk çılgılığım odayı dolduruyor ve o hareket etmeye başladığında kalçalarını kavrayıp dizlerimi neredeyse göğsüme doğru çekiyorum.

Önce yavaşça itiyor, sonra hızla kendini delice bir zevke bırakıyor. Neyse ki beni uzun süre beklemek zorunda kalmıyor; içime girip çıkana kadar vuruşları sertleşip derinleştikçe, zevk yeniden artıyor, daha sıkı ve daha sıkı çekiyor. Kendimi onun etrafında sıkıca kenetlenmiş hissediyorum.

"Siktir, Treva," diye nefes alıyor. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Kontrolünü kaybetmek üzere ama ben onu bitiş çizgisine kadar geçtim.

Birkaç derin ve güçlü vuruşla içimde biriken basınç patlıyor ve şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha güçlü bir orgazm içimde derinlerde patlıyor. İç duvarlarım onun kalın sikinin etrafında tekrar tekrar kasılırken ve serbest kalırken sularım kalçalarına sıcıyor. Üzerime abanıyor, etin ete çarpma sesi odayı doldurana kadar beni sertçe yatağa gömüyor ve sonra boğuk bir çığlıkla boşalıyor. Boşalırken siki içimde titreyiyor ve beni tohumuyla dolduruyor.

Hızla yorgun bir uykuya dalıyoruz, o hala içimde. Bir süre sonra beni öpüp uyandırıyor ve içimde sertleştiğini hissedebiliyorum. Tekrar sevişiyoruz, bu sefer yavaş ve derin. Onu sırtüstü çeviriyorum ve o meme uçlarımı yalayıp emerken ve alay ederken ona biniyorum, ben onun horozunun her tarafına boşalana kadar ona biniyorum ve o içime derin bir şekilde boşalıyor.

Tekrar uykuya dalıyoruz ama güneş doğmadan hemen önce uyanıyoruz. Gökyüzü lacivert, koyu mor ve pembenin tonlarına bürünürken Dean arkamdan içime kayıyor. Saçlarımı nazikçe çekerken, bir eliyle kalçamı sıkarken ve bir gök gürültüsü gibi boşalana kadar beni köpek stili sikerken, zevk içimden geçerken adını haykırırken güneşin ufukta leke bırakmasını izliyorum.

Tamamen bitmiş durumdayım ama Lulu yerden usulca mızızlanıyor. "Dışarı çıkması gerekiyor," diye mırıldanıyorum, hareket edemiyorum.

Dean omurgam boyunca çıplak sırtımı öpüyor. "Onu ben alırım. Sen olduğun yerde kal."

O onu tuvalete götürüp kahvaltısını hazırlarken ben de sendeleyerek banyoya gidip biraz yıkanıyorum. Kalçalarımın arasında derin bir zonklama var, ama bu umursamadığım bir rahatsızlık.

Üzerime bir tişört çekiştiriyorum ve Dean'in dönmesi için tam zamanında yatağa geri dönüyorum. Yatağa tırmanıp kollarını bana doluyor, beni kucaklıyor ve Lulu yatağa atlayıp fontuma kıvrılıyor.

Aşkılarımın arasına sıkışmış, derin ve iyileştirici bir uyku beni ele geçirmeden önceki son bilinçli düşüncem.

Tight

Dekan

PAZAR SABAHİ, gözlerimi uykuya daldığımda gördüğüm manzarayla açıyorum. Bu da her şeyin bir rüya olmadığını doğruluyor.

Kollarımda muhteşem bir kadın ve onun diğer tarafında tatlı, mutlu bir köpekle uykuya daldım.

Sayamayacağım kadar çok kez böyle bir anı hararetle diledim. Uzun, soğuk gecelerimi düşmanca arazide bir saat uyumaya çalışarak, tüfeğimi vücuduma sıkıca tutarak ve onun yerine beni önemseyen, benim önemsedığım bir kadın olmasını dileyerek geçirdim. Yoğun çatışmalar veya keşif görevleri sırasında, ölürsem ne olacağını, nasıl hissedeceğimi merak ettim; ölüm gerçeğini uzun zaman önce kabul ettim, ama beni en çok üzen şey, *bu* anı hiç yaşamamış olarak ölebileceğimdi.

Dirseğimin üzerinde doğrulup Treva'ya, Lulu'ya bakıyorum. *Kızlarıma.*

Beni iliklerime kadar etkileyen bir şekilde doğru hissettiriyor. Bu yapmacık, zorlama bir his ya da garip bir durumun bizi bir araya getirmesinden sonra oluşan sahte bir duygu değil. Treva şimdiye kadar deneyimlediğim, dokunduğum, tattığım hiçbir şeye benzemese de, tutkulu bir sevişmenin ışıltısı bile değil. Bundan daha derin.

Derinlerden bahsetmişken.

Bedenini altımda, üstümde, önümde hissettiğimi hatırlıyorum; dilime karşı doruğa ulaşırken aldığı tadı; içimde paramparça olurken tatlı kavrayışını hissetmek beni anında sertleştiriyor ve elimi kalçasının kıvrımında, yuvarlak, yumuşak kıcının olduğu yerde gezdiriyorum

önüme bastırdı. Omzuna, boynuna yumuşak öpücükler konduruyorum, kadar vücudunu okşuyorum. Sertliğimi hissediyor ve uykulu bir şekilde gülümsüyor, gözleri hâlâ kapalı, sonra sırtını dikleştirip kıcını bana doğru itiyor.

Lulu mızızlanıyor ve yataktan atlıyor, saçmalıklarımızla onun huzurunu bozduğumuz için sinirli görünüyor.

Üst uyluğunu kaldırıyorum ve sikimi açıklığına doğru kaydırıyorum, kayganlığının şaftımı kapladığını hissediyorum. Kendini benim için daha geniş açıyor ve sikimi sırlıklam yarığına doğru yönlendiriyorum. Beni sıkı, ıslak duvarlarının içine çekiyor gibi görünüyor ve kendimi şimdiye kadar hissettiğim en yoğun zevkin içinde anında kaybediyorum. Bir kolumu altından geçirip yuvarlak göğüslerinden birini kavıyorum, meme ucuyla alay ediyorum ve diğer kolumla parmaklarımı klitorisinin üzerinde kaydırıyorum, içine girip çıkarken hafif, hızlı bir basınçla okşuyorum.

"Dean," diye inliyor usulca, sert hamlelerimin her birini karşılarken ağzı açık kalıyor. "Yapacağım..."

Kısa bir süre içinde onun vücudunu tanımaya ve boşalmadan önce nasıl hissettiğini anlamaya başladım bile. Klitorisi şişiyor ve sertleşiyor, belirginleşiyor ve duvarları bir yumruk gibi etrafımda kenetleniyor. Haykırıyor, vücudu kasılıyor ve ritmik nabız atışlarıyla sikimi sağlıyor. Yumuşak bir homurtuyla içinde patlıyorum, vücudunu tekrar tohumlarımla dolduruyorum.

Sonrasında nefesimi tutmaya çalışırken, çılgınca bir düşünceye engel olamıyorum: *Eğer bir bebek yapsaydık, çok mutlu olurum.*

"Günaydın," diye fısıldıyor Treva.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, boynunu ve yanağını öpüyorum.

Birkaç dakika daha sarıldıktan sonra kendimi ondan ayırıyorum, eşofmanlarımı ve başka bir US NAVY tişörtümü giyiyorum, sonra sabırsız Lulu'yu dışarı çıkarıyorum. İşini bitirdikten sonra oynamaya hazır. Son hızla bana doğru geliyor, gözleri kocaman ve heyecandan yuvarlanıyor, dili bir flama gibi ağzından dışarı sarkıyor.

Beni yakalıyor ve kollarımda çılgınca kıpırdanıp yüzümü yalamaya çalışırken gülerek kıcımın üzerine düşüyorum.

Kollarımı ona doluyorum ve o da bana bakarak pantolonunu indiriyor. "Hey, hey, çılgın kız. Aç mısın?"

Sanki böyle bir şeyi önerebileceğim için şok olmuş ve sevinmiş gibi yumuşak bir *havlama* sesi çıkarıyor.

Siyah burnuna kondurduğum bir öpücük onu tekrar zım yapmaya itiyor. Bana doğru gelmeden önce yaklaşık üç tur attı. Ben de ona doğru koşuyorum.

kapıyı açıp ona el salladı ve bugün sahilde uzun bir yürüyüş yapmak isteyebileceğini düşündü.

Mutfakta Treva kahve hazırlıyor ve Lulu onu fark edip heyecanla mızızlanarak yanına yaklaştığında irkilerek bağıyor. Treva benim dışarıda yaptığımı yapıp kışının üzerine düşerken ve insanıyla birlikte heyecan duyan bir köpeğin yoğun sevgisine teslim olurken orada durup gülmekten başka bir şey yapamıyorum.

Onun insanlarıyla... Ben de bunun bir parçasıyım.

Treva, Lulu'nun yüzünü, başının üstünü ve kulaklarını öperken, "Tamam,," diye mırıldandı. "Sakin ol, aptal kız." Bana bakıyor, ela gözleri parlak ve mutlu. "Sanırım onu biraz itaat derslerine sokmamız gerekecek."

Onun "biz "ini özlemiyorum ve bu beni gülünç derecede mutlu ediyor. "İyi fikir.

Çok fazla enerjisi var, bu yüzden onunla bu konuda çalışmamız gerekecek."

"Bütün gün evde onunla birlikte olacağım," diyor Treva. "Teşekkürler, online öğretmenlik işi."

Kıkırdıyorum.

Lulu'ya kahvaltısını verdikten sonra kendi kahvaltımızı hazırladık ve ikimizin de aynı fikre sahip olduğunu keşfettik - parlak güneş ışığı altında sahilde uzun bir yürüyüş.

Daha sonra, Lulu önümüzde mutlu bir şekilde dans ederken sahil boyunca yürürken saatime bakıyorum.

"Saat ikiyi birkaç dakika geçiyor," diyorum. "Düşüşünüzün üzerinden yaklaşık kırk sekiz saat geçti."

"Vay canına." Treva gözlerini kırıştırıyor. "Sadece iki gün olduğuna inanmak zor. Bundan çok daha uzunmuş gibi geliyor." Bana bakıyor ve elini benimkinin içine kaydırıyor. "Mümkün olan en iyi şekilde."

Ona gülümsüyorum. "Hastanedeki doktor kırk sekiz saat burada kalmam gerektiğini söyledi, çünkü bu bir beyin sarsıntısından sonraki en kritik zaman dilimi. Ve şimdi o kırk sekiz saat resmen doldu, ama çekip gitmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Tabii siz istemezseniz."

Kumda duruyoruz, birbirimize bakıyoruz.

Treva yumuşak bir sesle, "Ben de çekip gitmene hazır değilim," diyor.

İç çekerek kollarımı beline doluyorum. "Seninle bu balonun içindeyken gerçekliği -benim gerçekliğimi- unutmak kolay oldu ama... Ordudan biriyle birlikte olmak kolay değil, hele ki bir SEAL ile. Bize ihtiyaç duyulan yere, ihtiyaç duyulduğunda gideriz. Ve bu en kötü, en çok

dünyanın tehlikeli yerlerinde. Görevde olmadığım zamanlarda antrenman yapıyorum. Hem de çok. Ülke çapında birçok okulda. Kısacası, çok fazla zaman geçiriyorum... evde değil. Bu sivil bir ortaktan başa çıkmasını isteyeceğiniz çok şey var. Bazıları bunun çok fazla şey istemek olduğunu söyleyebilir."

Lulu ayaklarının dibindeki kuma uzanırken Treva bakışlarını pırıl pırıl okyanusa çeviriyor. "Haklısın. Düşünecek çok şey var."

Derin bir nefes alıyorum. "Bunu sana önceden söylemek adil olur. Çünkü benimle birlikte olmak tüm bunları kabul etmek anlamına geliyor. Ben buyum. Ve bunun sana göre olmadığına karar verirsen seni tamamen anlarım. Bu sana göre değil. İstedğin bu değil. Benden uzaklaşmak istediğine karar verirsen, bu seçimine saygı duyarım. Gerçekten." Sonra bunu ya hep ya hiç gibi söylediğimi fark ettim ve aceleyle ekledim: "Buna şimdi karar vermen gerektiğini ya da şu anda çekip gitmezsen kilitleneceğini söylemiyorum. Her seferinde bir gün yaşamak istiyorum. Seninle anı yaşamak istiyorum. Seni içten ve dıştan tanımak istiyorum. Tüm tuhaflıklarını, sevdiklerini, sevmediklerini ve hayallerini öğrenmek istiyorum. Nerede tatil yapmaktan hoşlandığını bilmek istiyorum. En büyük korkularının ne olduğunu. Öğrenmek istediğin şeyleri. Hayatında gördüğün şeyleri. Ama bunların hepsi zaman alıyor ve bu süre zarfında sürekli burada olamayabilirim. Ve insanlar tutarlılığı hak ediyor. Ve huzuru. Ve kaliteli zaman. Söylemeye çalıştığım şey bu."

Treva başını eğip gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Bitirdin mi?" "I-" Göz kırpyorum. "Evet, şimdilik, sanırım."

"Güzel." Beni gömleğimin önünden tutup uzun ve ateşli bir öpücük için kendine çekti. Sonra arkasına yaslandı ve gözlerimin içine baktı. "Dean, bundan vazgeçmeyeceğim. Ya da senden. Orduda biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Her iki tarafın da taleplerini. Nerede olduğunu bilmemek ve güvende olup olmadığın konusunda endişelenmek nasıl bir şey bilmiyorum. Seni uzun süre görmemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama kırk sekiz saat önce tanıştığımız şu anda sana karşı hissettiklerimin daha önce hiç kimseye karşı hissettiklerime benzemediğini biliyorum. İki gün içinde bana hiçbir erkekten görmediğim kadar ilgi, alaka, sadakat ve destek gösterdin. İyi bir adam olduğunu bilmek için seni bin yıldır tanımama gerek yok. Risk almaya değer biri olduğunu bilmek için. Birlikte bir hayat kurmaya değer. Beklemeye değer." Yumuşak bir eliyle yanağıma dokunuyor. "Ben de seni daha iyi tanımak istiyorum. Seni içten ve dıştan tanımak istiyorum. Seninle anı yaşamak istiyorum. Sana söz veriyorum, elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ağzımın bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Öyle mi? Yani anlaştık mı? Elimizden gelenin en iyisini yapacağız ve her anla geldiği gibi başa çıkacağız?"

Treva'nın ısıltılı gülümsemesi beni nefessiz bırakıyor. "Evet. Bir anlaşmamız var." Elini uzattı. "El sıkışalım mı?"

Onun gülümsemesine kendi sırtışımla karşılık veriyorum. "Hayır, benim daha iyi bir yolum var. Hadi bunu bir öpücükle mühürleyelim."

Derin ve tutkulu bir öpücüğü paylaşırken vücutlarımız güneş ışığında birbirine karışıyor. Sonra Lulu ayağa fırlıyor, mızmızlanıyor ve kıpırdanarak aramıza giriyor, ilgi istiyor. Onu şefkat yağmuruna tutuyoruz, sonra el ele yürümeye devam ediyoruz. Birlikte.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Kolay olmayacağını biliyorum. Ama Treva yanımdayken, dünyayı fethetmeye hazırım.

Epilogue

Dekan

Bir yıl sonra

"DOĞUM KUTLU OLSUN, KIZIM," diyor Luke ve Treva'yı kucaklıyor. Ardından eşi Imani ona sarılıyor. Kayınbiraderler arasındaki bağ, geçtiğimiz yıl boyunca gördüğüm gibi, kan kadar güçlü.

"Evet, mutlu yıllar Trev," diyor Imani. "Sana hâlâ öğle yemeği ve pedikür borcum var, tamam mı?"

Treva gülümseyerek, "Bu bir randevu," diye yanıtlıyor.

"Mükemmel!" Imani haykırır. "Tamam, yakında seni ararım ve programımızı ayarlarız."

"Dean," diyor Luke elini uzatarak. Kardeşçe tokalaşıp sarılıyoruz ve o da omzumu sıkıyor. "Eğlenceli bir kutlama için ve kız kardeşime göz kulak olduğun için teşekkürler." Bana Treva'nın kaçırdığı bir göz kırpmıyor. "İkinize de gecenin geri kalanında iyi eğlenceler. Tamam, Mani. Neredeyse gece yarısı oldu. Eve gidip büyükannemle büyükbabamı rahatlatma zamanı. Eminim ikizler bütün gece onlara cehennemi yaşatmıştır."

"Küçük meleklerimiz mi? Gücendim," diye yanıtlıyor Imani gözlerini devirip gülümseyerek.

Kıkırdıyorum. İkiz oğulları Langston ve Marlon henüz bir yaşına gelmediler ama oldukça ele avuca sığmaz olacakları tüm aile için şimdiden belli.

Luke ve Imani, Treva'nın otuz üçüncü doğum günü için bu gece düzenlediğimiz küçük buluşmadan en son ayrılanlar oldu. Neyse ki son görev yerimizden eve döndüğümde birkaç günüm vardı ve

aile ve arkadaşlarını, yerel bir fırından pasta ve ızgara yapmak üzere davet etti. Treva ve Luke'un aileleri ile benim ailem de geldi, ancak tüm çabalarına rağmen saat ondan sonra takılamadılar. Normalde partinin olan Lulu bile masanın altında uyukluyor, pasta artıkları için yalvarırken uyuyakalmış.

Ona doğru bir adım atıp kollarıma çektiğimde Treva bana gülümsüyor. "Ne harika bir doğum günü. Teşekkür ederim bebeğim. Kutlamak için daha iyi bir yol düşünemezdim."

Bir gülümsemeyi ısııyorum; henüz bilmiyor ama yarın sabah Lulu'yu ailesinin evine götüreceğiz ve ardından Cancun'da her şey dahil bir tatil köyünde lüks bir hafta geçirmek üzere havaalanına gideceğiz.

Ama ondan önce ona vermem gereken hediye var.

"Dolunay çıktı," diyorum. "Arka bahçede şampanyanı bitirmek ister misin?"

Uzanıp şişeyi kapıyor. "Kesinlikle."

Geçtiğimiz yıl boyunca arka bahçede bazı çalışmalar yaptık. Peyzaj için çok fazla alan yok ama elimizden gelenin en iyisini yaptık, verandayı bir ateş çukurunu barındıracak kadar büyük hale getirdik, rahat mobilyalar ekledik, peri ışıklarıyla donattığımız bir pergola kurduk. Bu gece, peri ışıklarıyla birleşen ayın parıltısı ruhani bir atmosfer yaratıyor, bu da yapmak üzere olduğum şey için mükemmel.

Verandadaki kanepeye uzandık ve hafif bir battaniyenin altında birbirimize sokulduk. Lulu bizi dışarıda takip edecek kadar uzun süre kendine geldi. Bahçenin uzak köşesinde tuvaletini yapıyor, sonra koşarak yanımıza geliyor. İç çekerek kanepenin yanındaki büyük açık hava köpek yatağına yerleşiyor ve hemen uykuya dalıyor.

Treva ağzıma biraz şampanya atıyor, sonra kendisi de bir yudum alıyor. "Neredeyse gece yarısı olduğuna inanamıyorum. Hiç bu kadar geç saate kalmamıştım."

"Bir de bana sor," diyorum gülerek. Geçen yıl boyunca, benim gece kuşu olduğum yerde Treva'nın erkenci olduğunu keşfettim. Saat on birde hâlâ ayaktaysa bir sorun var demektir. Tabii birinin doğum günü ya da başka bir özel gün değilse. Ancak sabah dokuzdan önce yataktan çıkmasının zor olacağını biliyorum.

Memnuniyetle iç geçiriyor. "Tekrar teşekkür ederim Dean. Bu gece gerçekten çok özeldi."

Saatime baktım. "Doğum gününe hâlâ dokuz dakika var." Treva kıkırdıyor. "Dokuz dakika içinde ne yapabiliriz ki?"

Sırıtiyorum. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Beni bir öpücük için aşağı çekiyor, biraz geriye yaslanıyor ve bunun nereye varmak üzere olduğunu anlıyorum - ayın altında gizli bir arka bahçe sevişmesi. Bedenim hemen meydan okumaya kalkıyor ama zihinsel olarak kendi tasmamı çekiştiriyorum.

Ondan uzaklaşıyorum. "Bekle."

Nefesi kesildi ve bana bakıyor. "Ne için?"

Sırıtiyorum ve onu oturur pozisyona çekiyorum. "Sana bir hediyem var." Treva başını eğdi. "Bana zaten bir hediye verdin. Parti."

Onu susturmak için dudaklarından öpüyorum. "Bir yıl önce, kelimenin tam anlamıyla hayatıma girdin. Birlikte geçirdiğimiz o ilk kırk sekiz saat, geçirdiğim en çılgın saatlerdi ve bunu bir SEAL'den duyuyorum. Aynı zamanda hayatımın en güzel saatleriydi ve o andan sonra seninle bu kadar çok saat geçirebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Treva sırtarak, "Onları toplayıp sana kaç tane olduğunu söyleyebilirim ama biraz çakırkeyifim," diyor.

Kıs kıs gülüyorum. "Şşşt. Burada romantik davranıyorum." "Oh." Dudaklarını sıkıyormuş gibi yapıyor.

Bu çılgın kız. "Seninle geçirdiğim o ilk hafta sonundan beri, bir zamanlar benim için ulaşılmaz olduğuna inandığım belli bir mutluluk seviyesine ulaştım. Senin gibi bir kadını bulmamın imkanı yoktu. Güzel bir ruhu, iyi bir kalbi olan birini. Şefkatli, zeki ve muhteşem biri."

"Yatakta da fena sayılmaz," diye ekliyor başını sallayarak.

Başımı eğip gülüyorum. "Kesinlikle o da var. Söylemeye çalıştığım şey, Treva, seninle daha fazla saat geçirmek istediğim. Seninle, Lulu'yla ve geçen yıl kurduğumuz küçük ailemizle geçireceğim *tüm* saatleri istiyorum. Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar."

Elimi cebime atıyorum ve küçük, oyma bir ahşap kutu çıkarıyorum. Kutuyu açıp içinde ne olduğunu gösteriyorum: narin bir bant üzerinde daha küçük elmaslardan oluşan bir haleyle çevrili, eski kesim bir elmas.

Treva'nın nefesi kesilir. "Dean."

Kanepenin kenarından kayarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Treva, benimle evlenir misin?"

Yutkunuyor ve peri ışıkları gözlerinde parıldayan yaşları ortaya çıkarıyor. İçimdeki rüzgârı dağıtan ısıltılı bir gülümsemeyle öne doğru eğilip beni şefkatle öpüyor, sonra alnını benimkine yaslıyor.

"Evet. *Evet.*"

Kalbim uçuyor.

Yüzüğü parmağına takıyorum, sonra onu kendime çekip dudaklarına yapışıyorum. Lulu her zamanki ısrarcı tavrıyla yanıımızdaki kanepeye atlıyor ve üçümüz birbirimize sarılıyor.

Kızlarım benden önce kollarımda uykuya dalıyor, gökyüzüne bakarken onları kendime yakın tutuyorum.

Her şey kırk sekiz saatle başladı. Ve şimdi, bizim sonsuzluğumuzla sona erecek.

Son

ÖPÜCÜKLE MÜHÜRLENMİŞ'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!
Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmak için bir dakikanızı ayırın. Desteğiniz ve geri bildirimleriniz benim gibi bağımsız yazarlar için ÇOK şey ifade ediyor.

Eğer siz de eğlenceli bir okuyucu topluluğuna katılmak isterseniz, lütfen Facebook'taki [özel okuyucu grubum](#) Mazzy's Mavens'a katılın!
Yeni çıkan kitaplar, promosyonlar, çekilişler ve daha fazlası hakkında güncel bilgi [almak bültenime ve ücretsiz bir hikaye kazanın!](#) için

SEAL Team Romeo'nun adamlarıyla tanışın. Bu savaşçılar iş başında ülkelerine hizmet ediyor, masumları koruyor ve genellikle kışlarına tekme basıyorlar. Zorluk ya da tehlike ne olursa olsun, her zaman birbirlerini kollarlar. Dünyayı kurtarmakla o kadar meşguldüler ki aşkı bulamadılar. Ta ki şimdiye kadar.

İzindeyken, her biri kendi eşiyle tanışmak üzeredir. Bu SEAL'lar savaşır... ve daha sıkı severler. İster komşu kızı, ister kaçıp giden kız olsun, doğru kız bir Romeo'nun kalbini ele geçirdiğinde, ömür boyu onun olur.

En sevdiğiniz instalove yazarlarından bazılarının [kısa ve ateşli romanslarından oluşan bu seride](#) SEAL Team Romeo'ya aşık olmaya hazır olun

[Baskı Altında Fern Fraser - İmzalı,](#)
[Mühürlü, Teslim Edildi - Khloe Summers](#)
[Love Anchored](#) yazan [Mayra Statham](#)

Crossing Enemy Lines by Cameron Hart
In Too Deep Emma Lee Jayne by
Easy Surrender by Nichole Rose
Bir SEAL ile Bir Gece yazan Eve London
Covert Curves yazan Kat Baxter
Operation Claim Curves Lana Love by
Blown Away by Loni Ree
Kalbinden Vurulmak Emily Bunney
Kalbimi Savunmak Barbra Campbell
Operasyon: Wife Her Up Chloe Maine by
Sealing the Deal Poppy Parkes by Broken
SEAL by Tarin Lex

İşte mevcut kitaplarımın tam listesi:

AŞK & ROCK 'N' ROLL

Rock Star Buharlı Romantik Serisi

MANOLYA DAĞI PD

Dağ Adamı Polis ve Kıvrımlı Kadın Serisi

DÖRT KARDEŞ TATİLİ

Alfa Erkek ve Kıvrımlı Kadın Tatil Serisi

BLACK SHADOW GÜVENLİK

Alfa Bodyguard ve Kıvrımlı Kadın Kısa Buharlı Romantizm

RIDGE CITY ACEMİLERİ

Alfa Polis ve Kıvrımlı Kadın Kısa Buharlı Romantik Serisi

MAVİ YAKALI KÖTÜ ÇOCUKLAR KOMŞU

Alfa Mavi Yakalı Erkek ve Kıvrımlı Kadın Kısa Buharlı Romantizm

SERT ŞARJÖRLER

Alfa NFL Futbol Oyuncusu ve Kıvrımlı Kadın Kısa Buharlı Romantizm

HAWK VALLEY DAĞ ADAMLARI

Alfa Dağ Erkeği ve Kıvrımlı Kadın Kısa Buharlı Romantik Serisi

ROZET BUNNİLERİ

Alfa Polis ve Kıvrımlı Kadın Kısa Buharlı Romantik Serisi

BİREYSEL BAŞLIKLAR

Kavgacı Baştan

ÇıkarmakAşkı Bir

Savaşçı Gibi

Nick: Memleketinin Tatiller Milyarderin

Noel Sırrı

Mavi Yakalı Kötü Çocuk Sahte Noel

Randevusu İlkler: Serinin İlk Koleksiyonu

Kahramanım

Benim Limerick

Delikanlım

Çevrimdışı

Kız Tarafından Sarsıldı

Baba Köpek Kulaklı

Aşk

Chicago'da Şekerleme

DWEEB

Yaramaz ve Güzel Noel Koleksiyonu

Kiss Pro Quo

Dedektifle Çıkmak

İnfazcının Prensesi

Ateşin İçinden Yürümek

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.